

تلفون نومبروسی : بك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاعقیلر خانه ده ۱۶

آیولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د.د. خریستیدیس

Ασπασία

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΕΡΥΘΡΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ

Πρὸς ἀνίχνευσιν τραυματιῶν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΤΗΤΩΡ ΚΑΙ ΚΤΗΜΑ

Μετά τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Νεανίσκου, ὁ Διδάσκαλος, στρεφόμενος πρὸς τοὺς μαθητάς Του, τοῖς εἶπεν:

— Ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὅτι πλούσιος δυσκόλως εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Πλούσιος βεβαίως θεωρεῖται ὁ ἔχων περιουσίαν, χρήματα ἢ κτήματα, ὁ κύριος, τέλος, αὐτῶν. Ἐν τούτοις ἡ ἐκδοχὴ αὐτῆ δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ἡ κυριολεξία.

Ἐπάρχουν ἀληθῶς πλούσιοι, ὄντως κύριοι τοῦ χρήματος αὐτῶν, ἀληθινοὶ κτήτορες καὶ διαχειρισταὶ τῶν ἀγαθῶν των, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁποίων κυριαρχεῖ τὸ εὐγενέστερον τῶν αἰσθημάτων: ὁ πόθος τῆς χαρᾶς ἐκ τῶν εὐεργετημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν αὐτοὶ νὰ προσφέρουν. Οὗτοι χρησιμοποιοῦν τὴν περιουσίαν των διὰ πᾶν καλὸν ἔργον, διὰ νὰ προστατεύσωσι τὸ ὄρφανόν, ν' ἀποκαταστήσωσι τὴν κόρην, νὰ στηρίξωσι τὸν γέροντα, νὰ θεραπεύσωσι τὸν ἀσθενῆ. Διαχειρίζονται τὸ χρῆμά των χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ τῆς πασχούσης καὶ θλιβομένης ἀνθρωπότητος, καὶ διὰ τῶν σκοπίμων αὐτῶν δωρεῶν ἀγοράζουσι τὴν ἡδυτάτην χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν.

Παρ' αὐτοὺς ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, ὅχι ὀλίγοι εἰς τὴν τάξιν των δυστυχῶς, οἱ ὁποῖοι, εἴτε εὐρεθέντες πλούσιοι, εἴτε δημιουργήσαντες περιουσίαν, κατατρύχονται ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνοι μελήματος: πῶς αὐτὴν νὰ αὐξήσωσι, πῶς παρὰ τὴν μίαν χιλιάδα νὰ παρατάξωσι μίαν ἄλλην καὶ πῶς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου νὰ ἐπιθέσωσιν ἕτερον. Χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν του ὅχι μόνον βύουν τὰ ὦτα, διὰ νὰ μὴ ἀκούσωσι τὴν ἐκείαν, ὅχι μόνον κλείουν τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴ ἀντικρύσωσι τὸ δάκρυ τῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ πᾶν μέσον θεωροῦσι θεμιτόν, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ φέρῃ εἰς χρηματισμὸν καὶ θησαυρίσιν.

Οἱ μὲν, οἱ πρῶτοι, εἶναι οἱ ἀληθεῖς πλούσιοι, οἱ ἀληθῶς κύριοι καὶ κτήτορες τοῦ χρήματός των, οἱ δὲ εἶναι οἱ δούλοι τοῦ θησαυροῦ των, οἱ εἰλωτες, ἐκείνοι, οἵτινες ἐκ τοῦ πλούτου των οὐδεμίαν ἄλλην εὐγενῆ ἡδονὴν ἐπεφύλαξαν δι' ἑαυτούς, εἰμὴ τὸ βᾶρος τοῦ χρυσοῦ, τοῦ φερομένου ἐπὶ τῶν ὤμων των, καὶ τοὺς φόβους, ὡς καὶ τὰς ἀγωνίας τῆς συγχρατήσεώς του.

Αὐτοὶ εἶναι δυστυχέστεροι καὶ τῶν πτωχότερων ἀκόμη, οὐδέποτε ἡσυχάζοντες, οὐδέποτε ἀνέτως ἀναπνέοντες. Δι' αὐτοὺς ἡ κοινωνία ἐπιφυλάσσει τοὺς ἀψευδεῖς χαρακτηρισμοὺς τῆς καί, παρὰ τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ των, τοὺς συνοδεύει μὲ τὴν περιφρόνησιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Τὸ ἀτόπιον τοῦ Νησιοῦ προχωρεῖ. Πλέει τώρα ἀνάμεσα εἰς τὰς γραφικὰς ἀκτὰς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ οἱ τροχοὶ του παταγωδῶς πλήττουν τὰ γαλανὰ τῆς θαλάσσης νερά. Ὁ ρυθμὸς των ὁμοιάζει τὸν ρυθμὸν ἑνὸς μεγάλου ἐκκεντροῦ.

Ἐν τούτοις οὔτε ἡ καλλονὴ τῶν τοπέων, ποῦ παρελαύνουν ἐμπρὸς μας, οὔτε ὁ μονότονος τῶν τροχῶν παφλασμὸς ἐμποδίζουν καποιο στόμα νὰ ὀμιλῇ περὶ φαγητῶν καὶ γλυκυσμάτων:

— Ὅταν ἡ μαγιονέζα γίνῃ καθὼς σοῦ λέγω, τότε ὁ ἀστακὸς παίρνει μιὰ ἄλλη γεῦσι, γίνεται κατὶ θεσπέσιον, σαστὴ ἀμβροσία.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά, ἀλλὰ τὸ στόμα ἐξακολουθεῖ:

— Ὁ χαλβᾶς, φίλε μου, εἶναι γλύκισμα, ποῦ πάντοτε τρώγεται εὐχαρίστως. Εἶναι ἐλαφρότατο καὶ εὐγευστότατο, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει. Χρειαζέται πρῶτ' ἀπ' ὅλα καλὸ βούτυρο καὶ ἐκλεκτὰ ἀμύγδαλα...

Στρέφετε, διὰ νὰ παρατηρήσετε τὴν ζωντανὴν αὐτὴν μαγειρικὴν. Καὶ τί βλέπετε; Δὲν εἶναι κυρία, ποῦ ὀμιλεῖ, ἀλλ' οὔτε μάγειρος. Εἶναι ἀπλούστατα κάποιος ἐπιστήμων τῆς πόλεώς μας, εἶναι ὁ γαστρονόμος.

Θέλετε τὰ χαρακτηριστικὰ του; Ὑψηλός, προγαστωρ, μὲ ἐλαφρὸν double menton· τὰ χεῖλη του ἀποστάζουν μέλι· θὰ εἶναι ἀπὸ τὸν χαλβᾶ, ποῦ κατασκευάζει.

Καὶ μίαν ἀδιακρισίαν: Ἐν ἐρευνησέτε τὸν dossier τῶν ἐγγράφων, ποῦ κρατεῖ πάντα, μέσα εἰς ἕνα δευμάτινο secretaire, ἀνάμεσα εἰς τὰ δικόγραφα θὰ εὑρεσθε ἐξάπαντος καὶ μίαν συνταγὴν διὰ τὰ αὐτὰ γκουρμάν ἢ τὴν πουδίγγαν...

Ἡ γαστρονομία δὲν εἶναι θέμα εὐχάριστον διὰ τὴν συνομιλίαν. Ὑπάρχουν μάλιστα μερικοὶ, ποῦ προτιμοῦν τὰ φαγητὰ εἰς τὸ πιάτο, παρὰ εἰς τὸ χαρτί... γραμμένα· ἂν εἴσθε ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπομακρύνετε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν γαστροκόμον, ἐξάπαντος θὰ σταματήσῃ εἰς τὴν μορφὴν τοῦ καλλιτέχνου.

Εἶναι συμπαθὴς καὶ ἐλκυστικὸς: Πρόσωπον γαλήνιον μ' ἕν ὑποδόριον μειδιάμα εἰς τὸ πρόσωπον, μαλλιά ἴψθονα, ἐπιτετηθευμένως ἀτημέλητα, περιβολὴ ἀπέριττος, ἀλλ' ἀρμονικὴ, λαϊμοδέτης δεμένος μὲ καλαισθησίαν, ἀλλ' ὅχι καὶ μ' ἐκδιαίτησιν. Ἐν τὸν πλησιάζετε, θὰ σᾶς ὀμιλήσῃ διὰ τὴν ἀρμονίαν, τὰς γραμμάς, τὴν καλλιτεχνίαν ἐν πᾶσι τὴν ἐπιδιδῶναι καὶ τὴν ζητεῖ καὶ εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τοῦ βίου. Εἶναι ἀμειλικτός, ὅπου ἰδεῖ κάτι, τὸ ὅποιν ξενίζει τὸ μάτι καὶ θίγει δυσαρέστως τὴν ἀκοήν. Αὐτός, ὁ γαλήνιος, ὁ εἰρηνικός, δανείζεται ἐξωθεν νεῦρα, ὀρμήν, μένος. Θέλει τὸν κόσμον ἐν μέγα καλλιτέχνημα καὶ τὴν ζωὴν ὡς μίαν μεγάλην ἀρμονίαν.

Κάποιος ὅμως διαφωνεῖ. Αὐτὸς φαντάζεται, ὅτι ὅλη ἡ ἡδύτης τῆς ζωῆς συγκεντρώνεται εἰς ἕν παγκάριον καὶ ὅτι σκοπὸς τοῦ βίου εἶναι ἡ κατάκτησις διαφόρων μανουσπίων. Ἄλλοι μόνον ἂν τὸν χαιρετήσετε. Θὰ σᾶς κρατήσῃ καὶ θὰ δοχίσῃ μετριοφρόνως νὰ ἐξιστορῇ τὴν δρᾶσίν του, ὅταν ὑπῆρξεν ἐπίτροπος εἰς κάποιαν ἐκκλησίαν τῆς Πόλεως καὶ πῶς κατώρθωσε διὰ τῆς «ἐμβριθούς διαχειρίσεώς» του νὰ φέρῃ πλεόνασμα «δεκατessάρων γροσίων».

Δι' ὅλους εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ἐμπορικὴ κρίσις, τόσα ἄλλα ζητήματα. Δι' αὐτὸν τὰ πάντα ὑποχωροῦν πρὸ τῆς σπουδαιότητος ἑνὸς παγκαρίου. Εἶναι ὁ «ἐθνικὸς ἀνὴρ», εἶναι ἡ μεγάλη διάνοια, ἡ ὁποία κυφορεῖ τὰ μεγαλεῖτερα σχέδια...

Τὸν τύπον αὐτὸν προτιμᾶτε νὰ τὸν ἀπαλλαγῆτε εὐγνωμόνως, καὶ μάλιστα ὅταν ἀντικαταστάτῃς αὐτοῦ εἶναι ὁ χαριτωμένος τύπος τῆς γυναικός.

Ὡ! δι' αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ κανεὶς τὴν ἴδιαν πένναν καὶ τὰς ἰδίας ἐκφράσεις· τὸ μελανοδοχεῖον, ποῦ τροφοδοτεῖ τὴν στήλην αὐτὴν, πρέπει νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν καρδίαν.

Ἄλλ' ἀρὰ γε θὰ ἐπαρκέσῃ καὶ αὐτὴ; Ἄφου οἱ αἰῶνες κατεδαπανήθησαν, διὰ νὰ τονίσουν τὸν ὕμνον τῆς γυναικός, τὸν ὕμνον πρὸς τὴν αἰωνίαν χάριν τῆς, τὸν ὕμνον πρὸς τὰ θέλητρα καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχωσιν ἐπαρκῶς, ποῦ βραίνει ἢ πτωχὴ καὶ σφαλλομένη αὐτὴ γραφίς, ἡ ἀξιοῦσα μὲ τὰς γραμμάς τῆς νὰ φωτοτυπώσῃ μερικὰς φυσιογνωμίας; Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὴν καρδίαν ν' ἀπρευτώσῃ, ὡς εὐαίσθητος φωτογραφικὴ πλάξ, τὸ μειδιάμα τῆς γυναικός, ποῦ χαρίζεῖ ἕνα παράδεισον, τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἐκφρασίαν, τὰ ὁποῖα μεταρσιόνουν, τὸ θέλητρον, τὸ ὅποιν αἶρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ οὐράνια.

Οὐδὲν ἄλλο, ἐκτὸς τῆς καρδίας, θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ ἴνδαλμα τοῦτο. Δι' αὐτὸ, ἀναγνώστα, πρόβαλε τὴν καρδίαν σου· αὐτὴ μόνον ἂς σοῦ ὀμιλήσῃ.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀδιάφοροι, οἱ insignifiants. Ὡ! αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίποτε εἰς τὸ κεφάλι, εἰς τὴν κοιλιὰ ἢ εἰς τὴν καρδίαν. Εἶναι οἱ σημαντικῆς τῆς κοινωνίας. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι δὲν προσκολλῶνται ἄλλοι εἰς αὐτούς, ἀλλ' αὐτοὶ προσκολλῶνται εἰς τὸν καθένα. Εὐρίσκουν τὸν πρῶτον τυχόντα. Θὰ προσποιηθῶσιν ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν, θὰ ἐρωτήσωσιν διὰ τῆς δουλειᾶς του, θὰ τοῦ ζητήσωσιν χιλίας δύο πληροφορίας ὀληρᾶς. Εἶναι σκοπὸς νὰ περάσωσιν τὴν ὥραν των καὶ δι' αὐτὸ θέλουν ἐν θῦμα. Δὲν τὸ ἤθραν; Παίρνουν μίαν ἀφημερίδα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καὶ πάλιν δὲν τοὺς μένει τίποτε.

Θὰ ἦτο ἔγκλημα νὰ παραλείψωμεν καὶ ἕνα ἄλλον τύπον. Εἶναι συνήθης αὐτὸς καὶ ἀνήκει περισσότερο εἰς τὰς γυναῖκας.

Ὑπάρχουν κορίτσια, ποῦ δὲν διαβάζουν διόλου ὑπάρχουν κυρία, ποῦ δὲν ἔχουν πιάσει ποτὲ τοὺς τὴν πλεξοβελόνην. Καὶ ὅμως, ὅταν πρόκηται νὰ ταξιδεύσωσιν, θὰ πάρουν αἱ μὲν ἕνα συγγραφεῖα— πάντοτε moderne, πάντοτε «ὑπερτερον τῶν προλήψεων», ἢ, κυριολεκτικότερον, ἀρκετὰ ρεαλιστικόν, διὰ νὰ τὸν διαβάσωσιν—καὶ αἱ ἄλλαι ἕνα μανδουλάκι, διὰ νὰ τοῦ κάμουν μίαν στριφοβελονίαν.

Εἶναι προκομμένα ἢ θέλουν νὰ φαίνωνται; Δὲν τὸ ξέρω. Κάποιος ὅμως φίλος μου εἶπεν, ὅτι ἐπὶ δύο ἔτη συνεταξίδευσεν εἰς τὰ νησιά μὲ μίαν κυρίαν, ποῦ ἔρραπτεν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πάντοτε μανδουλάκι, καὶ μὲ μίαν δεσποινίδα, ἡ ὁποῖα ἐκφατοῦσεν ἕνα, τὸ ἴδιο πάντοτε, μυθιστόρημα ἐκατὸν σελίδων. Ἄν θέλετε, πιστεύσατέ τον.

Ἐκτὸς ὅμως ὅλων αὐτῶν, ὑπάρχουν ἐκείνοι, ποῦ δὲν ἔμαθαν νὰ ζοῦν διὰ τὸν ἑαυτὸν τους. Ζοῦν μόνον, διὰ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἄλλων. Κρατοῦν πάντοτε τὸ τηλεσκόπιον καὶ τὸ περιφέρουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἡ δουλειὰ των εἶναι νὰ χειρίζωνται τὴν λεπίδα τοῦ ἀνατόμου, ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰς σάρκας ἀπὸ ἀτλήν περιέργειαν. Δι' αὐτοὺς τὰ πάντα εἶναι θέαμα, ἔρευνα, διείσδυσις. Βλέπουν, συζητοῦν, ἐπικρίνουν, σχολιάζου. Δι' αὐτούς ὁ κόσμος ἐπεφύλαξεν ἐν ὄνομα, τοὺς ἀποκαλεῖ *κακίες γλώσσες*. Γνωρίζω κάποιον φίλον, ποῦ τοῦ ἀξίζει ὁ τίτλος αὐτός, ἀλλ' ἐκείνος διαμαρτύρεται, καὶ ὁμολογᾷ, ὅτι τὴν ἰδιότητα αὐτὴν τὴν ἀπέκτησεν ἐξ ἐπιδράσεως: ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν του μὲ τὸν ὑποφαινόμενον.

Θ. Κ. Μ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ὅστις ζῇ χωρὶς τρέλλαν, δὲν εἶναι τόσον γνωστικός, ὅσον φαντάζεται.

✧ Οἱ κακοὶ δὲν εἶναι πάντοτε ἠλίθιοι, ἀλλ' οἱ ἠλίθιοι εἶναι πάντοτε κακοί.

✧ Ὁ Θεὸς μᾶς δίδει τὰ κρυφία, μὰ δὲν μᾶς τὰ σπάγει.

Charles Wagner

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

IV. — Ὁ ἀπλοῦς λόγος.

Ὁ λόγος εἶναι τὸ μέγα ὄργανον, δι' οὗ ἀποκαλύπτεται ἡ σκέψις· εἶναι ἡ πρώτη ὁρατὴ αὐτῆς μορφή. Οἷα ἡ σκέψις, τοιοῦτος θὰ εἶναι καὶ ὁ λόγος. Δι' αὐτὸ ὁ λόγος πρέπει νὰ εἶναι ἀπλοῦς ὡς ἡ σκέψις, εἰλικρινῆς καὶ σταθερός. Σκέπτου καλῶς, ὁ μίλει εἰλικρινῶς.

Πρέπει νὰ ἐξελεγχωμεν τοὺς λόγους καὶ τὴν πρόθεσιν ἐκάστου. Ὅταν δὲ εὐρωμεν, ὅτι πᾶν τὸ λεγόμενον καὶ γραφόμενον ἔχει ὡς σκοπὸν εἰς τὸ νὰ φαινακίσῃ, τότε ἡ ζωὴ καθίσταται ὑπερβαλόντως περίπλοκος.

Ὁ ψευδόμενος δὲν γνωρίζει πόσον αὐτὸς ἀπατᾷ τὸν ἑαυτὸν του. Τὸ κεφάλαιον, ἐξ οὗ ζῆ, εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ περιβάλλοντος, ὅταν ὅμως τοῦτο τὸν ἀποκαλύψῃ, τὸν περιβάλλει διὰ τῆς δυσπιστίας. Αἱ θύραι τῶ κλείονται καὶ οὐδεμίαν πλέον τῶ ἀπονέμουσι προσοχὴν. Ἀλλοίμονον! δι' αὐτὸν εἶναι κλεισταὶ τοῦ λοιποῦ αἱ θύραι ὄχι μόνον διὰ τὸ κακόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ καλόν, ὄχι μόνον διὰ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν.

Μιᾶς ὥρας εἰλικρίνεια συντελεῖ πολὺ περισσότερον διὰ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας ἢ ἔτη ὀλόκληρα ἀπάτης.

Πολλοὶ ὑπάρχουν, οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦνται μόνον νὰ γράψωσι καὶ νὰ ὀμιλῶσι, νομίζουσι δέ, ὅτι τοῦτο τοὺς ἀπαλλάσσει τῆς ὑποχρέωσης, ὅπως δρῶσιν. Ἐπίσης ὑπάρχουσιν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἱκανοποιημένοι, διότι ἤκουσαν τοὺς ἄλλους ὀμιλοῦντας.

Καλλιεργεῖτε τὴν σιωπὴν. Ὅ,τι ἀποκόπτετε ἐκ τοῦ θορύβου, τὸ κερδίζετε εἰς δύναμιν.

Εἶναι φοβερόν σφάλμα ἡ ὑπερβολὴ περὶ τὴν ἑκφρασίαν. Ἀνακριβεῖς διερμηνευταὶ τῶν ἰδίων ἡμῶν ἐντυπώσεων, δὲν δυνάμεθα ἢ ν' ἀπατώμεν τὸ πνεῦμα τῶν ὁμοίων μας καὶ τὸ ἰδικόν μας. Πρόσωπα δέ, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ὑπερβολὰς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνεννοηθῶσι.

Δι' αὐτὸ συνιστᾷ φιλολογίαν ἀπλῆν, ὄχι μόνον ὡς ἀσφαλὲς φάρμακον διὰ τὰς κούρασμένας ψυχὰς μας, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὡς ἐχέγγυον καὶ πηγὴν κοινωνικῆς ἐνότητος.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Οἱ καλλιτέχνη καταβάνον ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς Ἐκθέσεως. Ὁ Ἄνδρέας, νέος, ὄλος χαρὰ καὶ φῶς εἰς τὸ πρόσωπον, ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν συναδέλφων του καὶ ἔτρεξε πρὸς μίαν νεαρὰν γυναῖκα, ἣτις, κρατοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς ἓνα κοριτσάκι, τὸν ἀνέμενεν. Ἡ μικρὰ, μόλις εἶδε τὸν καλλιτέχνην, ἤραξις νὰ φωνάξῃ:

— Ὁ μπαμπᾶς! ὁ μπαμπᾶς!
Ὁ Ἄνδρέας ἐπῆρσεν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τὸ κοριτσάκι του, τὸ ἐγένετο μὲ φιλιὰ καὶ ἔτεινε τὸ ἕτερον χεῖρ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία, μὲ τὰ μάτια ἡμίβροκτα ἐκ συγκινήσεως, τῶ ἔλεγεν:

— Ἄνδρέα, τὰ εἶδον ὅλα, παρηκολούθησα τὸν θρίαμβόν σου, τὴν ἐπιβράβευσιν τῆς δέξιας σου διὰ χρυσοῦ μεταλλίου. Εἶμαι ὑπερήφανη διὰ σέ.

— Ἀγάπη μου, τῆς ἀπῆντα ἐκείνος, ἡ ἐπιτυχία μου ἀφείλεται εἰς σέ, διότι σὺ μ' ἐμπιέεις καὶ μ' ἐνισχύεις.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἄνδρέα εἶναι σύντομος καὶ ἀπλῆ. Ἀπὸ πολὺ μικρᾶς ἡλικίας ἠσθάνθη κλίσιν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, ἔγινε ζωγράφος. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, ἡ πρώτη του ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ ἀποδοχὴ ἔργων του εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκθεσιν. Ἐκτοτε ἡ καλλιτεχνικὴ του ἀξία ἐξετιμήθη καὶ τὰ ἔργα του εὗρισκον ἀρκετοὺς ἀγοραστὰς, πολλαὶ δὲ παραγγελίαι τοῦ ἐδίδοτο.

Ὁ Ἄνδρέας, ὄχι μόνον καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ αἰσθηματικὴ καρδιά, τῶρα, ὅτε ἐξησφάλισεν τὴν ζωὴν του, ἠθέλησεν νὰ πραγματοποιήσῃ ἓν ἐρωτικὸν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἐπ' ἔβλεπεν.

Ἐνυμφεῦθη τὴν Ἰωάνναν, νεάνίδα ἐκπάλου καλλιῆς καὶ ἀπεριορίστου καλοσύνης.

Ὁ Ἄνδρέας ἠδύνατο τῶρα, ὅτε ἐγνωρίσθη μετὰ τῆς κοινωνίας, ὅπου ἔζη, νὰ κάμῃ πλούσιον γάμον. Τὸν παρείδε χάριν τοῦ αἰσθηματικότητος του. Ἡ Ἰωάννα ἦτο πτωχὴ.

Ἐκ τοῦ γάμου του ὁ Ἄνδρέας ἀπέκτησεν ἓν θυγάτριον. Ἦτο εὐτυχῆς. Εἰργάζετο μὲ ὀρμὴν, μὲ ἐπιθυμίαν, μὲ ἐμπνευσιν. Ἐίχεν εἰς τὸ πλευρόν του μίαν ὄμορφη καὶ εὐγενῆ γυναῖκα, ἡ ὁποία τοῦ ἐχάρισεν ἓνα ὄγγελον. Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ;

Τὰ ἔργα του ἐξετιμῶντο πάντοτε καὶ ἠγοράζοντο εἰς καλὸς τιμὰς. Ὁ Ἄνδρέας καθ' ὅλον τὸν βίον του δὲν ἐγνώρισεν οικονομικὰς στενοχωρίας. Ἄλλ' εἶτε διότι ὡς καλλιτέχνης ἦτο πολὺ ὀλίγον πρακτικὸς, εἶτε διότι ἐνόμιζεν, ὅτι πάντοτε θὰ ζῆ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας τῆς εὐμαρτίας, καὶ αὐτὸς ἔζη πολυδαπανώτατα καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐπέβαλε τὸν ἴδιον τρόπον τῆς ζωῆς.

— Ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα, δὲν θέλω κοντὰ μου νὰ στερηθῆς τίποτε. Μὴ φοβείσαι· ἡ φήμη μου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐνδυναμόνεται. Εἴμεθα νέοι ἀκόμη.

Ἦτο νέος. Ἄλλ' ὅμως...

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐσηκώθη, ἠσθάνθη γενικὴν καχεξίαν εἰς τὸ σῶμά του. Μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, διὰ νὰ ἐργασθῇ· ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη οὔτε μίον πινελιάν νὰ σύρῃ ἐπάνω εἰς ἓν ἡμιτελὲς ἔργον. Ἐπεξίτησεν νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον. Δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ἦναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινῆρης. Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη, διεπίστωσε πλευρίτιδα.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ νέου καλλιτέχνου διήρκεσεν ἀρκετοὺς μῆνας. Εἰς τὸ πλευρόν του ἡ Ἰωάννα, ἀφωσιωμένη σύζυγος, τὰ πάντα ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἄνεσιν τοῦ ἀγαπημένου ἀσθενοῦς τῆς. Ὁ ἄρμος κίνδυνος εἶχε παρέλθει, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς εἶχεν ἀνάγκην ἀναρρώσεως καὶ μακρᾶς ἀναπαύσεως. Δὲν θὰ ἐργάζετο λοιπόν. Ἄλλ' ὁ Ἄνδρέας δὲν εἶχεν οἰκονομίας· ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἔμπορον ὅσα ἔργα εἶχε τελειωμένα εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἐκ τῆς πωλήσεώς των διετηρήθη κατὰ τὰς μακρὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας του.

Ὅταν ἐσηκώθη ἦτο κάσιχνος. Αἱ παρειαὶ του ὄχραι, τὰ μάτια του θολωμένα. Ἐνίοτε ἐξέπεμπον σπινθήρας πυρροῦ. Ἀνησυχῆσε Μία μαυρὴ ἰδέα ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν του: Μήπως ἦτο...;

Ἐορῆσεν εἰς τὸν ἰατρόν.

— Σὲ γνωρίζω ὡς εἰλικρινῆ ἐπιστήμονα καὶ καλὸν φίλον· θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν. Πόσων ἡμερῶν ἀκόμη ζωὴν μοῦ δίδεις;

Ὁ ἰατρός ἐμεινεν ἐμβρόντητος· προσεπάθησεν νὰ περιπλέξῃ τὸ πρᾶγμα.

— Μά, φίλε μου, αὐτὴ εἶναι μωρὰ ἐρώτησις· δὲν γνωρίζεις, ὅτι ἡ ἐπιστήμη οὐδέποτε ἀπελπί-

ζεται καὶ ὅτι ἡ φύσις πάντοτε εὗρισκει νέας πηγὰς ζωῆς;

— Τὰ γνωρίζω ὅλ' αὐτά. Ἄλλ' εἶναι σπάνια. Ἐξαίρεσέ τα. Νομίζεις, ὅτι εἰμπορῶ νὰ ζήσω ἐξ ἡμῶν ἀκόμη; Εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν· πρόκειται διὰ τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς γυναίκός μου.

— Ὅλον τὸ θῆρος σοῦ τὸ ὑπόσχομαι· εἰμπορεῖς νὰ περάσῃς καλὰ, ἀλλὰ μὲ τὰ φθινοπωρινὰ ψύχη ἴσως ἀναγκασθῆς νὰ πέσῃς κλινῆρης.

Σ' εὐχοριστῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ καλλιτέχνης, δίδων ζωηρὰν χειροψίαν εἰς τὸν ἰατρόν. Ἐχὼ μίαν ἀκόμη παράκλησιν νὰ σοῦ κάμω: Μὴ εἰπῆς τίποτε εἰς τὴν γυναῖκά μου.

Ἐπειτα, ἀπεμακρυνόμενος, ἐσκέπτετο:

— ... Ἐντὸς ἐξ μηνῶν εἰμπορῶ μὲ τὴν ἐργασίαν μου νὰ ἐξοικονομήσω κάτι χάριν τῆς γυναίκός μου καὶ τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἐπηκολούθησε περίοδος φλογερᾶς ἐργασίας Ὁ Ἄνδρέας εἰργάζετο ἀνεκδότως καὶ ἔστελλε τὰ ἔργα του εἰς τὸν ἔμπορον. Τοῦ συνέστησεν νὰ τὰ δίδῃ εἰς σταθερὸς τιμὰς. Ἄ! ἔπρεπε νὰ ἀποταμιεύσῃ κάτι διὰ τὴν οἰκογένειάν του, προτοῦ ἔλθουν τὰ φθινοπωρινὰ ψύχη...

Ἡ ζωηρὰ ὅμως ἐργασία τὸν κατέβαλε καὶ ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ κλινῆρης ἐνωρίτερον.

Μόνον 12,000 φράγκα, ποῦ ἐξοικονόμησα, ἐσκέπτετο, δὲν ἔπαρκοῦν διὰ μίαν οἰκογένειαν.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ ἔμπορος τῶν εἰκόνων του τὸν πληροφορεῖ, ὅτι κάποιος Ἀμερικανὸς ἠγόρασε μίαν σύνθεσιν του, τὴν τελευταίαν εἰκόνα, ποῦ εἶχεν ὁ ἔμπορος, ἀντι πέντε χιλιάδων φράγκων, καὶ ὅτι ἦτο διατεθειμένος ν' ἀγορῶσῃ καὶ ἄλλα ἔργα του.

Ἐχάρη διὰ τὴν εἰδήσιν, ἀλλὰ καὶ ἐλυπήθη, ὅταν ἐσυλλογίσθη, ὅτι οὐδὲν ἔργον τοῦ ἀπέμεινεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ὅτε μίαν ἰδέαν τοῦ ἤλθεν: Ἐκάλεσε τὸν Ἀμερικανόν. Αὐτὸς παρουσιάσθη παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ ζωγράφου.

— Ζητεῖτε ἔργα μου, τοῦ λέγει αὐτὸς· εἶμαι διατεθειμένος νὰ ἐργασθῶ διὰ σὰς ἀποκλειστικῶς ἓν ἔργον.

— Σαῖς; εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— Τί σὰς μέλλει; Τὸ ἔργον θὰ εἶναι ἀντόξιον τῶν προηγουμένων, καὶ μάλιστα θὰ εἶναι ὑπέρτερόν των κατὰ τοῦτο, ὅτι θὰ εἶναι τὸ τελευταῖόν μου, θὰ εἶναι τὸ κύκνειόν μου ἔσμα. Πληρόντε δέκα χιλιάδες φράγκα;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός.

— Ὅρισάτε τότε τὸ θέμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐστράφη. Ἐμεινεν γοητευμένος ἀπὸ τὴν χάριν τῆς γυναίκος καὶ ἀπὸ τὴν καλλονὴν τῆς παιδίσκης.

— Εἶναι ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ κόρη μου.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀπήντησεν:

— Θὰ ἐδέχεσθε νὰ κάμωμε τὸ πορτραῖτο τῆς κόρης σας;

Ὁ ἀσθενὴς ἀνεπέδωσεν ἐκ χαρᾶς.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν.

Ὅταν ὁ Ἀμερικανὸς ἀπεμακρύνετο, ἐσκέπτετο:

— Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ δυστυχισμένος καλλιτέχνης θὰ αἰσθανθῆ κάποιαν χαρὰν εἰς τὰς τελευταίας του ἡμέρας καὶ θὰ ἐργασθῇ τὸ πορτραῖτο τῆς κόρης του μὲ τὴν ὑπεράνθρωπον συγκέντρωσιν τῶν ὑστάτων δυνάμεών του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ ἔργον ἦτο τελειωμένον. Ἐπὶ τῆς ὀθόνης εἶχεν ἀποτυπωθῆ, ὄχι μόνον ἡ παιδικὴ καλλονὴ τῆς κορασίδος, ἀλλὰ καὶ μίαν ἄλλην ἐσωτερικὴν φλόξ διαπύρου ψυχῆς. Ἦτο τὸ τελευταῖον ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀριστούργημα ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Ἄνδρέου.

Ὁ Ἀμερικανὸς κατεθέλχθη. Ἄλλὰ τὴν χαρὰν του ἐσκίασεν ἀμέσως ἡ σκελετωδὴς μορφή τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ὅστις ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἔζησεν τόσον, ὥστε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶδεν τὴν ἄνεσιν εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐνόησεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βραδύνη. Ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον τραπεζογραμμάτιον 50,000 φράγκων καὶ λέγει εἰς τὸν καλλιτέχνην:

— Ἐμάτατε ἐν ἀριστούργημα. Αὐτὰ σὰς ἀνήκουν, δεχθῆτέ τα

Ὁ καλλιτέχνης ἐμειδίασε πρὸς τὸν Ἀμερικανόν ἐξ εὐγνωμοσύνης, ἔστρεψεν ἐν βλέμμα ἱκανοποιήσεως πρὸς τὴν εἰκόνα, ἔθεσε τὸ χαρτονόμισμα εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναίκος του καὶ ἐψιθύρισεν:

— Εὐχαριστῶ!

Ἦτο ἡ τελευταία του λέξις.

(Charles Bérard)

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ

— Γιατί με περιπαίζεις; μου είπε θυμωμένη η φίλη μου και έπείταξε την έφημερίδα, που κρατούσε· δεν είναι εύγενές βέβαια να γελάς χωρίς άφορμήν, και μάλιστα όταν ο άπέναντί σου σου διαβαζει περι κηδείας· δεν βλέπω που το άστειον.

— Δέγε, σε άκούω· γελάω, γιατί βλέπω, ότι και συ συγκινείσαι μόνον με τους άποθασμένους· πάσχεις δηλ. από... φιλονεκρίαν ή νεκροφιλίαν.

— Δεν είσαι, φίλη μου, στα καλά σου σήμερα· φαίνεται ή ζέστη εκτύπησε στο κεφάλι σου.

— Είχε λοιπόν δίκαιο, έξηκολούθησα χαριστιζομένη, ή πτωχή γυναίκα της συνοικίας... που έθύμωσε με τον παπά, γιατί δεν ήθελεν ο σκληρός να θάψη το όκταμηνίτικο, ώς μου είπαν, παιδί της με παράταξι, αλλά καταφρονημένο, δίχως μάσκα, μέσα στον καμπαρέ και μ' ένα μόνο έξαπτέρυγο, γιατί θα το έσήκωνε δωρεάν. Άλλά και ο παπās εύρέθη πεισματάρης και δεν έσήκωνε με παράταξι το παιδί, γι' αυτό ή μητέρα, την ώρα, που της το έπαιρνε, έβγαλε κάτω τσιρίδας, που σήκωσαν στο πόδι όλο τον κόσμο. Το άγαπούσε πολύ, έλεγαν στη γειτονιά, το παιδί της, αν και το εύλογημένο όλο εκλαιε και έβρανε εις θέσι την δύστυχη συχνά πυκνά να τψ άπευθύνη τους θωπευτικούς λόγους: «σκάσε», «βουβάσου».

— Σε βεβαιώώ κ'ατι έπαθεσ σήμερα, επανέλαβεν ή φίλη μου θυμωμένη και έσηκώθη να φύγη. Τάχα ποιόν περιπαίζεις;

— Στάσου, βρε παιδί μου, της είπα, δεν περιπαίζω ούτε σενα, ούτε κανένα άλλον· πολλές φορές ή άπλογοίτευσίς μάς φέρει γέλια. Δεν συ φαίνεται όμως γελοϊον, που συνειθίζομεν τον άνθρωπον ώς νεκρόν να περιποιούμεθα με παραδειγματικές θυσίας, ενψ ζωντανόν τον λησμονούμεν; Και τί δεν κάμνομεν δια τον νεκρόν! Φίλοι, γνωστοί, ξένοι, κοινόν, όλοι κινούμεθα, όταν ο άνθρωπος παύση να κινήται· δεν βλέπομεν τότε ούτε κόπους, ούτε χροήμα· κλαιόμεν δια τα δυστυχήματα και τος στερήσεις, τας όποιας υπέστη εν όσφ έξη, προσπαθοόμεν να καταστήσωμεν όσον το δυνατόν άρρεστον το περιβάλλον εις τον νεκρόν τον μεταφέρομεν δι' άμαξών, δια να μη κουρασθῆ βέβαια· μάλιστα, αν είναι και πρώτης τάξεως, ω! τότε μένομεν περισσότερον εύχαριστημένοι. Όλοι

μας, σε βεβαιώώ, όλοι δίδομεν περισσοτέραν προσοχήν εις τον άνθρωπον άφου άποθάνη, δεν ειξεύρω δε ποίος έρριζώσεν εις ήμάς την συνήθειαν αυτήν: «Μακάριοι οι νεκροί, οι αυτών έστιν ή βασιλεία της γής!»

— Καθώς βλέπω, ζηλοτυπείς τους νεκρούς.

— Και γιατί όχι; Δέν μου λέγεις, κατ' αυτάς, που ήσο στενοχωρημένη και άποκαμωμένη από την πάλην της ζωής, ποιός ήλθε να σε ανακουφίση, έστω και με όλίγους ένθαρρυντικούς λόγους; Για άπόθανε μιά και να δῆς: γνωστοί και άγνωστοί θα σπεύσουν διαφοροτρόπως να έκδηλώσουν την προς σε άγάπην και εκτίμησίν των.

— Μά, έλα στα λογικά σου· θέλεις να με πείσης ν' άποθάνω;

— Μη με περιπαίζεις και σύ, παρὰ κάθησαι να όμιλήσωμεν σοβαρώτερα και έκτενέστερα· βλέπεις, έχομεν καιρόν δια φλυαρίας. Παρακολούθησε εις τας έφημερίδας τας κηδείας πώς γίνονται· θα ιδῆς πώς και ο άπλοός γνωστός θα κάμη ό,τι ήμπορεί υπέρ του νεκρού, τον όποιον χθές ζωντανόν ειχε λησμονήση. Τους ζηλεύω, λέγεις; μα οι εύλογημένοι έπήραν όλα τα προνόμια των ζωντανών· δι' αυτους θυσίαι, αυταπαργήσεις, άλτροουισμός· δια τους ζωντανούς; άδιαφορία, άπάθεια, ψυχρότης. Όταν είσαι ζωντανός και υποφέρεις και πίνεις πικρίας, άκόμη και αυτός ο λεγόμενος φίλος σου άποφύγει να σε πλησιάζη· όταν μάλιστα έννοήση πώς έχεις και... οίκονομικās δυσχερείας; αι, τότε πεισά προσησιταί, ότι είναι πολύ άπρηχολημένος· ενψ, αν είσαι νεκρός! τότε έξοδεύει δεξιῶ και άριστερῶ χροήματα εις στεφάνους, άμαξας, έπιδειξεις και κηδείας άξιοπροσπείς με τρεις άρχιερείς και με πενήντα παπάδας και διάκους και ψάλτας· το κοινόν; και αυτό το ίδιον κάμνει.

— Μη προχωρείς, γιατί κανένα βράδυ στον ύπνο σου θα ιδῆς όλόκληρο κόσμο από νεκρούς να όρμῶ εναντίον σου.

— Δεν λέγω, ότι δεν πρέπει να τιμῶμεν αυτους· απ' εναντίας· άλλ' όχι δια και να λησμονώμεν τους ζωντανούς! Υπήρξε κυρίαι πολύ χροήσιμος δια το κοινόν· ο θάνατός της άπέδειξεν, ότι έξετιμάτο υπό πολλών· σχεδόν οι περισσότεροι έγνώριζον, ότι ενόσφ έξη, έπέζετο οίκονομικῶς και ήθικῶς βέβαια· ήτο άπροστάτευτος και ήτο υποχρεωμένη να προστατεύση άλλους. Έστερηθη, έκουράσθη, απέκαμε και απέθανεν. Οι στεφάνοι, οι όμοιοι κατετέθησαν επί της σορού της, ήσαν όχι όλίγοι και πολύτιμοι· ένθυμούμαι, έκαμα πρόχειρον λογαριασμόν, και εύρον, ότι το δια την κηδείαν της μακαριτίδος έξοδευθέν ποσόν δεν ήτο εύκαταφρόνητον· δεν θα ήτο τάχα προτιμώτερον αν αυτό το ποσόν έδιδετο εις αυτήν εν όσφ έξη, όποτε θα

ένισχύετο και ήθικῶς και ύλικῶς δια την έξικολούθησιν του κοινωφελούς έργου της;

— Μα συ απ' άρχής μέχρι τέλους σήμεραν είσαι μομφή δι' όλους.

— Και δια τον έαυτόν μου άκόμη· και εγω το ίδιον κάμνω, διότι έτσι ή κοινωνία μ' ένσυνείθισα πολλάκις ή έδραιωθείσα συνήθεια ίσχύει περισσότερον και αυτού του νόμου. Ήσθένησε μίαν φοράν επικινδύνως; ή σεβαστή μας διευθύντρια τότε της «Παλλάδος» Σαπφώ Λεοντιάς· ήτο γυνή με βαθείαν αντίληψιν των πραγμάτων και με μεγάλην κοινωνικήν πείραν. Ήκουσα να λέγουν τότε, ότι άυστηρῶς άπήτησεν άπλουστάτην κηδείαν και ρητῶς έδήλωσε να μη κατατεθῆ ουδέ ένα στεφάνο. Τότε δεν την έννόησα, τώρα όμως την έννοώ πολύ καλά.

— Με άλλους λόγους και σύ, όταν άποθάνης, δεν θέλεις να σου κάμωμεν τίποτε.

— Έννοια σου, και εως ότου άποθάνω εγω, πολύ προτιμώτερον ή έξέλιξις του χρόνου, ή όποια πόντοτε βαδίζει προς το πρακτικώτερον και άνθρωπιστικώτερον πνεύμα, θα κανονίση με την άνθρωπότητα και τον λογαριασμόν της αυτόν. Η τάσις του ανθρώπου προς την πρόοδον και τελειότητα άπήτησε να μη λαμβάνεται υπ' όψιν ο νεκρός από τον ζωντανόν. Εις τα πολιτισμένα μέρη κατηγορήθησαν, χωρίς να διατάξη κανείς, οι μεγαλόφωνοι θρηνοί και κοπετοί, τα μοιρολόγια και τα ξεριζώματα των μαλλιών υπέρ του νεκρού· επίσης περιωρίσθησαν αι παράλογοι θυσίαι εις ύγειαν και εις χροήμα υπέρ αυτου. Εις το έξησ σιγά-σιγά, χωρίς να το έννοήσωμεν, θα μεταβιβάσωμεν και τα αισθήματα και τας περιποιήσεις μας από τον νεκρόν εις τον ζωντανόν, διότι θα κατανοήσωμεν επί τέλους, ότι ο ζωντανός πονεί και αισθάνεται και ποθεί, ενψ ο νεκρός μένει ψυχρός, άδιάφορος και άδρανής. Άλλως τε, και οι νεκροί μας ποτέ δεν υπήρξαν άπαιτητικοί. Τους άρκει εν περιβάλλον ήρεμον με όλίγα κυταρίσσια, μακράν των ζόντων και προ παντός μία σεαθερά και άγχιθῆ δι' αυτους άνάμνησις· αιώναίαν μνήμην μάς ζητούσι και γην έλαφράν· τίποτε άλλο.

— Φθάνει, φθάνει πεισά· να, και εγω έλησμόνησα την μητέρα μου, έπειδή βέβαια είναι ζωντανή· ά; έπερίμενε νεκρά εις το σπῆτι και να έβλεπε πώς θα έτρεχα. Χαίρε.

— Στο καλό.

ΖΩΗ Π. ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

(συνέχεια από σελ. 420 και τέλος)

Έπέρχεται έποχή, κατά την όποιαν το ήφαιστειον άργεί τελειωτικῶς. Δεν καπνίζει, δεν βγάζει πλέον φλόγας και καπνόν, ούτε εκχύνει την λάβαν του. Τί έγεινε λοιπόν; Έπαυσε πλέον να ζῆ; Κάθε άλλο. Τα όπόγια συνεργεία του, μέσα εις τα σπλάγγνα της γής, εξακολουθοῦν το θαυμάσιον έργον των. Έκει, εις τα κατασκότεινα βάθη του, ένα άπέραντον χημικόν εργαστήριον ό,τι συναντήση το μεταβάλλει εις άδάμαντας, σάπφειρον, ρουβίνια, άμεθύστους και άλλους πολυτίμους θησαυρούς. Άλλου, εις άλλα γαιονικά ήφαιστειογενή στρώματα, παρασκευάζεται ο χρυσός και ο άργυρος, δια να χρησιμεύσουν μετ' όλίγον ως ζήτημα μελέτης και αιτίας πλουτοπαραγωγός εις τον αιωνίως μελετώντα και πλουτοῦντα άνθρωπον.

Άλλου άλλα ήφαιστεια από τους κρατήρας ή τας διαφόρους σχισμάς των μάς παρέχουν πλείστα όσα χημικά είδη ή πηγός χρησιμωτάτας εις την βιομηχανίαν, την ύγεινήν και τας καθημερινάς ανάγκας του ανθρώπου. Εις τα περίξ της Νεαπόλεως, εκτός του Βεζουβίου, άπαντῶσι κρατήρες άλλων έσβεσμένων ήφαιστειών. Έν τούτοις και αυτοί, και του Βεζουβίου, δεν παύουν να παρέχουν γην, ή όποία χρησιμποιείται εις την καλλιέργειαν των άμπελων, εις παραγωγήν διαφόρων φαρμάκων και δι' άλλας βιομηχανικās ανάγκας. Εις

την Τοσκάνην, από ένα τοιοῦτον έσβεσμένον κρατήρα περισυλλέγεται κόνις, ή όποία χρησιμοποείται ως βάσις δια την παραγωγήν του βορικού οξέος. Το ίδιον συμβαίνει και εις μερικάς ήφαιστειογενείς νήσους της Ελλάδος, προ πάντων εις την Σαντορίνην, τον Άγιον Γεώργιον και άλλας. Εις την Ζηλλανδίαν, επάνω εις μίαν σχισμήν ήφαιστειογενούς γής, οι κάτοικοι ψήνουν το ψωμί και τας άλλας τροφάς των, από άλλην δε σχισμήν προμηθεύονται βραστό, ζυμαριστό καθ' όλα νερό, κατάλληλον δια την πλέον άυστηράν τοπικήν μπουγάδα.

Πλησίον εις ένεργά ή έσβεσμένα ήφαιστεια πολλάκις άπαντῶσιν όπαι ή σχισμάδες, από τας όποιας έξέρχονται καπνοί, άτμοί, άέρια, αναθυμιάσεις, ένίοτε δε και έλαχίστη ποσότης θερμού ή και ψυχρού μεταλλικου ύδατος. Άλλου πάλιν τρυποῦν το έδαφος και άναπηδῶ άμέσως το μεταλλικόν ύδωρ, και άλλου αυτόματα άναπηδῶ τοῦτο, εις ύψος δύο, τριών ή και περισσοτέρων μέτρων. Το τελευταίον τοῦτο όνομάζεται γυιζέρα.

Και ότι αι πηγαι αυται έχουν μεγάλην σχέσηιν με την υποχθόνιον ένέργειαν των ήφαιστειών, άποδεικνύεται εκ του ότι όλα σχεδόν εύρίσκονται πλησίον των ήφαιστειών ή ήφαιστειογενών στρωμάτων. Εις τον Σούνδην όλόκληρον άπέραντον τέλμα, πλησίον ήφαιστείου κείμενον, βράζει εις τοιοῦτον βαθμόν, ωστε ή λάσπη του, εις πολλάς ώρας μακράν μεταφερομένη, δεν παύει να είναι θερμοτάτη. Εις τα περίξ του Καυκάσου άπαντῶσι πολλά τοιαῦτα κατάθεσμα τέλματα, εις εν δε εξ αυτών, όταν βυθίσητε ξυλίνην ράβδον, βλέπετε, ότι αυτη κυριολεκτικῶς καίεται, ένεκα της πυρωμένης λάσπης.

Όλα αυτά τα θαυμάσια φαινόμενα των ήφαιστειών τα έχει εκμεταλλευθῆ ο άνθρωπος, πλουτίσας εξ αυτών εις βαθμόν άπίστευτον. Άλλ' έντός του πλούτου, παρέχουν ταῦτα και την πολύτιμον ύγειαν. Ποίος άγνοεί, ότι τα ίαματικά ύδατα δεν άποτελοῦν σήμεραν πολύτιμον σημεϊον θεραπευτικῆς; Μερικά εξ αυτών φθάνουν εις 200 και άλλα εις 800 θερμοκρασίαν. Με εν ποτήριον μεταλλικου ύδατος εισάγομεν εις τον οργανισμόν μας σιδηρον, άρσενικόν, ιώδιον, βρώμιον και ό,τι άλλο άπαιτείται, δια να άνανεώση κανείς τας άπολεσθείσας δυνάμεις του και γενικῶς να τονώση τον άσθενικόν οργανισμόν του. Ίδου πώς εξηγείται ή έπίσκεψις των ίαματικῶν πηγών από χιλιάδας ανθρώπων του παλαιου και του νέου κόσμου.

Αυτά λοιπόν είναι τα μεγάλα εύεργετήματα, τα όποια το άπέραντον ύπόγειον συνεργείον, το μέγα άκοίμητον υποχθόνιον πυρ, μάς παρέχει υπό ποιήλας και πολυτίμους πηγάς. Χωρίς αυτά δεν θα έγνώριζομεν τον σιδηρον, τον γαιάνθρακα, τον άδάμαντα, το πετρέλαιον, την νάφθην και τας ίαματικās πηγάς. Τα άμύθητα εκ τούτων πλούτη και ή εξ αυτών πάγκοινοσ ώφέλεια της άνθρωπότητος ωθει τον αιωνίως άνήσυχον έξερευνητήν, τον άνθρωπον, να κατέρχεται εις τα εγκατα της γής; και να άναζητῆ μέσα εις αυτά τους κρυμμένους τούτους θησαυρούς, δια τους όποιους, ουχι σπανίως, με την πολύτιμον ζωήν του πληρώνει κάθε τολμηράν τοιαύτην έπιχείρησιν.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, καθ' ἣν προτίθεμαι νὰ γράψω τὴν στήλην μου, βλέπω νέας θεματὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης, συμπαθείας ἐκ μέρους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων. Τὰ κομψὰ των καὶ τὸν ἐμφραστικὰ γράμματα, τὰ ἅποια μοῦ ἀνοίγουν ἕνα ἀπεραντὸν κόσμον αἰσθημάτων καὶ ἀφοσιώσεως, εἴαν μόνον ἢ ταυτότης τῶν σκέψεων εἰμφορεῖ νὰ οὐκίσῃ, φθάνουν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μ' ἀφίουν ἐπ' ἀρχεῖον εἰς τὴν γλυκείαν νάρκην, καθ' ἣν τὰ πάντα σιγῶσιν ἐκτὸς τῆς καρδίας. Δυποῦμαι, μὴ δυναμένη ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀπαντήσω εἰς ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως, εὐχαριστοῦσα.

Δι' αὐτό, ἂν ἡ καλὴ Μοῖρα τῶν παραμυθιῶν παρουσιάζετο τῶρα ἐμπρὸς μου, διὰ νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ποθῶ, θὰ τὴν παρακαλοῦσα νὰ μεταβαλῆ τὰς ὀλίγας αὐτὰς καὶ ἀτόνους γραμμὰς μου εἰς ἕνα κρατῆρα μυρωμένον, ὅπου τὸ ἀπόσταγμα τῆς ἀνταγαπῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου νὰ ἔχῃ συγκεντρωθῆ, ὅπου μὲ συνήθειαι λέξεις δὲν ἀποδίδεται.

Ἄλλ' ἂν ἡ Μοῖρα δὲν παρουσιάζεται, ἡ καλὴ σύνθη τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων μου ἂς τὴν ἀντικαταστήσῃ. Ἄς λάβωσι τὴν λιτὴν ἐκφρασίαν τῶν πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένων χαρίτων, ὡς μακρυνὴν ἀπόπνοιαν ἀνθοβρύτου λειμῶνος ἢ ὡς ὄχραν ἀντανάκλασιν ζωηροῦ φωτός. Ἄν αὕτη εἶναι ἀσθενής, πταίει ὁ ἀνεμος καὶ ὁ καθρέπτης. Μὴ ἀδικήστε τὸ ἄνθος ἢ τὸν ἥλιον.

Ἡ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΣ ΜΑΣ ΚΑΙ Ἡ ΙΔΙΚΗ ΤΩΝ

Ἐνῶ ἤμην ἐτοίμη νὰ ἀπαντήσω σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα, τὸ ὅποion ἐθίγει, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν τρέφει τὸ ἰσχυρὸν φύλον δι' ἡμᾶς, ἔλαβον μίαν ἐκτενῆ ἐπιστολήν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα πυκνὰς σελίδας καὶ ὑπογράφεται: Ἄντ. Γεωργ. (διαγράφω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐπιθέτου). Ὅλοι δ' αἱ σελίδες καὶ αἱ γραμμαὶ τῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ εἰς κόλαφος κατὰ τῆς ἐπιπολαιότητος τῶν γυναικῶν. Τὸ γράμμα ἀρχίζει:

— Ἡ πρὸς τὸν κ. Γιάτα ἐπιστολή σας ἦτο ἀρκετὰ περιεργος. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐδικαιούμην βεβαίως νὰ ἀπαντήσω ἐγὼ εἰς ταύτην, ἂν μερικὰ σημεῖα αὐτῆς δὲν ἦσαν τόσον ἀντίθετα τῆς ἀληθείας. Δὲν πιστεύω, εὐγενεστάτη δεσποίς, νὰ φρονήτε ἐν πεποιθήσει, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἐπιπολαῖος.

Ὁ βαθὺς αὐτὸς κύριος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐπιπολαιότητας γυναικῶν ὅλας ἡμᾶς, δὲν παρετήρησεν, ὅτι ἀρχίζει ἀπὸ μίαν ὑβρίν—τι θὰ ἔλεγεν ἂν τὴν ἔγραφε γυνή;—θέτων ἐν ἀμφιβόλῳ πεποιθήσεις καὶ ἐκφράσεις, φανταζόμενος, ὅτι ἄλλα φρονεῖ τις καὶ ὅτι ἄλλα γράφει διὰ νὰ ἀρέσῃ ἴσως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦ τὴν χαρίζω τὴν ὑβρίν αὐτήν. Ἰσως καὶ αὐτὸ νὰ εἶναι σημεῖον τῆς ἐπιπολαιότητος μας, καὶ προχωρῶ εἰς τὸ θέμα του.

Φρονεῖ, ὅτι αἱ γυναῖκες εἴμεθα πέρα ὡς πέρα ἐπιπολαῖοι καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναφέρει πρῶτον τὴν μανίαν τοῦ στολισμοῦ μας. Διεξήλθον τὴν ἐπιστολήν τσῦ ἐπισταμένως, διὰ νὰ συναντήσω τὴν δευτέραν ἀπόδειξιν. Δὲν τὴν εὔρον. Τί νὰ ὑποθέσω; ὅτι ὁ βαθὺς αὐτὸς κύριος ἐλησμόνησεν ἢ ὅτι δὲν εὔρε δευτέραν;

Ὅπως ὁμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ κ. Γεωργ. ἐπιμένει πολὺ εἰς τὸ ζήτημα τῆς μόδας καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ μας, καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἡ γυναῖκα ἔκτοτε ἐφεῦρε τὰ ψιμύθια, τὰς ἀνεμνίας ἐνδυμασίας, διὰ νὰ δελεάσῃ τὸν ἄνδρα. Περιετῆρω δέ, ἀπὸ τῆς ἱστορίας καταφεύγει εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς κοινωνιολόγους, παραθέτει τὰς γνώμας μερικῶν ἐξ οὐτῶν, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι φυσιολογικῶς καὶ ψυχικῶς κατωτέρα τοῦ ἀνδρός.

Δὲν συγκινεῖμαι ἀπὸ citations καὶ ὀνόματα. Ὅπως εἰς συνεκέντρωσιν εἰκσι γνώμας κατὰ τῶν γυναικῶν, λεχθείσας κατὰ διαφόρους αἰῶνας, τοιοῦτοτρόπως εἰς ἄλλος, ὑπομονητικώτερος, δύναται νὰ συγκεντρώσῃ διακρίσεις, λεχθείσας πάντοτε ἀπὸ ἄνδρος, ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. Οὕτως πάλιν ἢ ἐπιστήμη ἢ ἰδία ἀξιοῖ, ὅτι εἶπε τὴν τελευταίαν περὶ γυναικῶν λέξιν, ἀφοῦ ἀντιφάσκει εἰς ἀπλοῦστερα τεύτων ζητήματα. Ἡ μήπως ἐλησμομένησθε τὴν πρόφατον διαφωνίαν τῆς ἐπιστήμης ὡς πρὸς τὸ ὄραλον χόρτον τῆς ἐποχῆς; τὴν τομάταν; Οἱ μὲν φρονοῦσιν, ὅτι βλάπτει καὶ τὴν ἐξοστρακίζουσιν ἀπὸ τὸ τραπέζι, οἱ δὲ πιστεύουσιν, ὅτι ὠφελεῖ, καὶ τὴν συνιστοῦν καὶ εἰς τοὺς ἀρχώστους των.

Ἄς συμφωνήσῃ λοιπὸν πρῶτον ἢ ἐπιστήμη διὰ τὴν τομάταν, καὶ ἔπειτα ἂς ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν γυ-

ναῖκα. Ἄλλως, θὰ δικαιούμεθα νὰ τῆς λέγωμεν, ὅτι σφάλεται τόσον ἐκεῖ, ὅσον καὶ ἐδῶ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὰ λούσα, ἔχομεν νὰ εἰπωμεν πολλά. Εἶναι μοναδικὸς στόχος τῶν ἀνδρῶν, ὅταν θέλουν νὰ ὀμιλήσουν διὰ τὰς γυναῖκας, καὶ αὐτὸς αἶρει ὅλας τὰς ἀμαρτίας μας.

— Ἄ! τὰ λούσα σας! τὰ κοσμήματά σας! τὰ φουστάνια σας! αὐταὶ εἶναι φοβεραὶ ἀποδείξεις τῆς ἐπιπολαιότητός σας, ὦ γυναῖκες!

Αὐτὰ μᾶς λέγουν καθ' ἐκάστην καιρῶς τὰ κοπανοῦν ἀδιακόπως. Ἀπὸ ὅσα δὲ μᾶς λέγουν, θεωροῦνται ἱκανοποιημένοι καὶ μᾶς φαντάζονται ἀναπλογήτους.

Θὰ ἤθελα μερικὰ πράγματα νὰ ψιθυρίσω εἰς τὸ αὐτὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, πρὸ μᾶς κατηγοροῦν. Θὰ τοὺς ἔλεγα π. χ., ὅτι καὶ αὐτοὶ κατασκοπίζονται πρὸ τοῦ καθρέπτου των ὡς; που νὰ δέσουν τὴν γραβάτα των, ἐπινοοῦν ρεβέρ εἰς τὰ πανταλόνια των, δ. χρομα παπούτσια, ἐκκεντρικὰ γελέκια, ἀλλάζουν τὴν σιλουέττα τοῦ προσώπου των πότες μὲ μουστάκια οὐρανοξύστες, πότες ξυρισμένοι σὰν γκαρσόνια, πότες μαδημένοι σὰν...—ἢ παρομοίωσις εἶναι περισσότερον ἐξουσιαστικῆ.— Ὅλα αὐτὰ, τὰ ὅποια γίνονται χωρὶς ἀνάγκην, χωρὶς ὑποχρέωσιν, μὲ θυσίας πολλὰς μεγάλας, θὰ δικαιούμεθα νὰ τὰ θεωρήσωμεν ἄρα γε, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον σκεπτόμενοι, ὡς ἐπιπολαιότητα ἀνδρικὴν;

Ἐν τούτοις δὲν τὸ θεωρῶ αὐτὸ ἐπιχείρημα καὶ προβαίνο εἰς μίαν ἐξομολόγησιν:

— Κύριε, δὲν γνωρίζω τί λέγει ἢ ἐπιστήμη σου δι' ἡμᾶς; ἀκουσε ὁμως τί φρονοῦμεν ἡμεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν μας. Εἴμεθα πλάσματα ἀσθενῆ, εἴμεθα ὄντα ἀτελῆ τὴν συμπλήρωσιν μας ὁμως, τὴν τελειότητά μας ἐπιδιώκομεν διὰ τοῦ ἀνδρός, διὰ τοῦ συζύγου. Ζητοῦμεν εἰς τὴν ἐκτίμησιν του, εἰς τὴν ἀγάπην του, εἰς τὸν ἐρωτικὸν τὴν τελειοποίησιν μας. Καί, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦτο, ζητοῦμεν τὸν ἄνδρα, ζητοῦμεν τὸν σύζυγον. Προσπαθοῦμεν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐλκύσωμεν τὴν προσοχήν του. Καὶ τὸ κατορθώνομεν. Πῶς; μὲ τοὺς καλλωπισμούς, μὲ τὴν μόδα.

Μὴ τολμήστε νὰ μᾶς κατηγορήσετε δι' αὐτό. Ἡ κατηγορία θὰ βαρύνῃ σᾶς, εὐθύς ὡς ἀνοίξετε τὸ στόμα. Ἡμεῖς, τὰς ὁποίας θεωρεῖτε ἐπιπολαῖους, ἐψυχολογήσαμεν τὸν ἄνδρα ἐπαρκῶς. Καὶ γνωρίζομεν τῶρα ἀπὸ τί συγκινεῖται. Προσεπαθήσαμεν νὰ τὸν ἐλκύσωμεν διὰ τῆς ἀφανείας μας· δὲν μᾶς ἐπρόσεξεν. Ἡ ἀπλότης μας δὲν τὸν εἴλκυσε. Ἡ σοβαρότης μας τὸν ἀπεμάκρυνε. Κατήλθομεν εἰς ἄλλα μέσα. Ἐχασεν ὁ ἀνὴρ τὸ οἶσθημα τοῦ καλοῦ, ἀφρονοῦσεν ἀπαθῆς πρὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου ἢ τῶν ζωντανῶν ὁμοιωμάτων τῆς· ἐφορέσαμεν τότε τὸν στηθόδεσμον. Δὲν ἔχαιρεν εἰς τὴν ἀπλότητα, δὲν ἠρέσκετο ἀπὸ τὰ φυσικὰ μας χρώματα· τοῦ προσεφέραμεν ἰόθα. Καὶ εἶδομεν τότε τὸν ἄνδρα τὸν βαθύν, τὸν σοβαρόν, τὸν θετικόν, νὰ στρέφεται πρὸς ἡμᾶς, νὰ μᾶς θαυμάζῃ, νὰ τονίζῃ ὕμνον εἰς τὴν παραμορφωμένην μας μέση καὶ τὰ βαμμένα μας μάτια· ἐκεῖνος, ποῦ δὲν μᾶς ἐπρόσεξεν ἀφελεῖς καὶ ἀγνάς, μᾶς θαυμάζει ψευδεῖς καὶ ἐπιπλάστους.

Τὸ ἀρνεῖσθε; Τὰ καθημερινὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τὸ μαρτυροῦσιν ἀδιαφιλονέικητα. Μὴ κατηγορήτε λοιπὸν τὴν γυναῖκα ἂν κατήλθεν εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα, διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὸν ἄνδρα, ποῦ ἀρέσκει εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα. Ἄλλ' ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα, εἶναι κατώτερος τοῦ ἐπιπολαίου.

Δὲν τα γράφω αὐτὰ, διὰ νὰ ἐποινήσω ἐπισφαλῆ, ἄλλως τε, φορὰν πρὸς τὴν ἐκδιαίτησιν καὶ πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. Δὲν θὰ παύσω νὰ συνιστῶ ἀπομάκρυναι ἀπ' αὐτὸν τὸν ὀλισθηρὸν δρόμον. Ἄλλ' ἀπλοῦστατα ἐξετάζω ἐν φαινόμενον καὶ αἰτιολογῶ ἐν γεγονός.

Ἐχω νὰ προσθέσω καὶ ἕν ἄλλο:

Ἡ ἐξέλιξις τῆς γυναικῶς δὲν σταματᾷ εἰς τὸν γάμον. Ἐκτοτε ἀρχίζει. Ἐκτοτε σχηματίζει χαρακτηριστὰ, φρόνημα, διαγράφει κατεύθυνσιν. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἀναλόγως τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον θὰ συζευχθῇ.

Ἡ γυνὴ εἶναι μέχρι τοῦ γάμου τῆς τὸ διαυγὲς νερὸ τῆς πηγῆς. Πηγαίνετε μὲ διάφορα δοχεῖα νὰ ὑδρευθῆτε. Πταίει, παρακαλῶ, τὸ ἱεράκι αὐτὸ ἂν λερωθῆ, ἀφοῦ καὶ τὸ δοχεῖόν σας ἦτο ἀκόθαρτον; ἢ τί πταίει ἐπὶ πλεόν, ὅταν λαμβανῇ ἐδῶ μὲν τὸ σχῆμα λαγῆνον, ἀλλοῦ ὑδροχόης, παρέκει φιάλης, ἀφοῦ τοιοῦτα ἀγγεῖα ἐφέρατε, διὰ νὰ ὑδρευθῆτε;

Τὸ ἀγγεῖον εἶναι ὁ ἀγῆρ· αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸν τύπον, εἰς ὃν θ. χ. χυθῆ ἢ εὐμάλακτος ψυχῆ τῆς γυναικῶς. Μὴ κατηγορήσετε τὸ πρόπλασμα, διότι ἐμμέσως κατηγορεῖτε τὸν τύπον.

Ἡ ἐπιπολαιότης, τὴν ὁποῖαν ἀποδίδετε εἰς τὴν γυναῖκα, μήπως ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὰς ὑβρεῖς τοῦ παιδὸς τοῦ μύθου, τὰς ὁποίας ἐπανελάμβανεν εἰς τὸ ἄντρον ἢ Ἐχῶ;

Οἱ εἰλικρινεῖς ἔχουν τὸν λόγον.

Εἰς τὸν Παράδεισον μία γωνία ἔμενε κενή — ἡ ὠραιότερα —. Ὁ Παντοδύναμος τὴν ἐπεφύλασσε διὰ τὴν καλλιτέραν σύζυγον, διὰ τὴν πειὸ ἀφωσιωμένην γυναῖκα.

Τέσσαρες νεαραὶ ὑπάρξεις παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ θρόνου Του. Κάθε μία ἐνόμιζεν, ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ τὴν καταλάβῃ. Καὶ ἤρχισαν νὰ λέγουν τὸ τί ἕκαμαν κάτω εἰς τὴν γῆν. Ὁ Σαβαώθ τὰς ἤκουεν.

— Ἡμῖν ἀφωσιωμένη σύζυγος, Κραταίε, εἶπεν ἡ μία· ἔδωσα εἰς τὸν ἄνδρα μου τὴν περιουσίαν μου καὶ μ' αὐτὴν ἀνέβη ἐκεῖνος γρήγορα-γρήγορα ὅλας τὰς κοινωνικὰς βαθμίδας. Ὅλοι τὸν ἐφθόνουν καὶ ὅλοι τὸν ἐσέβοντο.

— Ἡγάπας τὸν ἑαυτὸν σου, εἶπεν ὁ Θεός· ἕκαμες τὸν ἄνδρα σου πλούσιον, διὰ νὰ χαρῆς καὶ σὺ τὰς τιμὰς, ποῦ τοῦ ἀπένειμαν· ἐθεράπευσες ἕνα του ἐγώισμόν.

— Ἐγὼ, Πανάγαθε, ἀπελογήθη ἡ δευτέρα, ὑπῆρξα σύζυγος πιστῆ. Ἡμῖν ὠραία. Τὴν ὠραιότητά μου τὴν προσέφερα εἰς τὸν ἄνδρα μου· τὸν ἕκαμνα εὐτυχῆ ὅταν ἐθώπευε τὰ χρυσὰ μου μαλλιά καὶ ἐφιλοῦσε τὰ γαλανὰ μου μάτια.

— Εἶχες ἀνάγκην θυμιάματος διὰ τὴν ὠραιότητά σου, ἀπήντησεν ὁ Ἰεχωβά, καὶ τὸ ἠῦρες εἰς τὸν ἄνδρα σου· δι' ὅ,τι τοῦ ἐδίδες, ἔπαιρνες τὸ ἀντάλλαγμα. Ἡ καλλονή σου δὲν θὰ σ' ἕκαμνε εὐτυχῆ, ἂν δὲν τὴν παρέδιδες εἰς κάποιον νὰ τὴν θαυμάσῃ.

— Ἐτέθην εἰς τὸ πλευρόν του, ἔψιπτε, εἶπεν ἡ τρίτη. Ἐθεσα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ πνεῦμά μου. Μὲ τὰς συμβουλὰς μου ἔγινε μέγας, φοβερός εἰς τοὺς ἐχθρούς του, σεβαστὸς εἰς τοὺς φίλους του. Ὅλοι τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τὸν ἔτρεμον· ἦτο πανίσχυρος.

— Ὑπῆρτες εἰς τὸν ἐγώισμόν σου καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς πονηρίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως, εἶπεν ὁ Πολυεύσπλαγχνος. Προσέφερες τὸ πνεῦμά σου, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς τὰ πάθη σου.

— Δὲν ὑπῆρξα, Κύριε, οὔτε ὠραία οὔτε πλοῦσια οὔτε πνευματώδης κάτω εἰς τὴν γῆν. Δὲν εἴμποροῦσα νὰ προσφέρω εἰς τὸν ἄνδρα μου ὅ,τι δὲν εἶχα. Προσεπάθουν μόνον νὰ τὸν παρηγορῶ ἀπὸ τὰς πικρίας τῆς ζωῆς καί, ὅταν ἦτο λυπημένος, νὰ τοῦ χαρίζω μὲ τὴν ἀγάπην μου τὸ μειδίαμα. Τόσον μόνον. Γνωρίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία διὰ τὴν μοναδικὴν γωνίαν τοῦ Παραδείσου...

Ἄλλ' ὁ Πανάγαθος ἐκυψεν, ἔφερε τὴν δεξιάν Του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἐσο εὐλογημένη!

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνήχεια από σελ. 422

Μετά την συνέντευξίν της πρὸς τὸν Ἰωάννην, ἡ Βαλερία προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῶν τρόπων τοῦ Λεσπερᾶ τοὺς ἀληθεῖς, τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῆς μεταλλαγῆς του· ἐν τούτοις οὐδὲν ἄλλο ἀνεκάλυπτεν, εἰμὴ, ὅτι ὁ γαμβρὸς της ἦτο πάντοτε πρὸς αὐτὴν φαιδρὸς, περιποιητικὸς, εὐάρεστος. Δι' αὐτὸ μίαν ἡμέραν, ὅτε συνήντησεν ἐκ νέου τὸν Ἰωάννην, τοῦ εἶπεν :

— Ἐσυκοφαντήσατε τὸν γαμβρόν μου.

— Καὶ ὅμως, δεσποινίς, συνεβουλεύθην καὶ τὸν μάντιν Μαρὶ-Ἀδέλ, ἐκεῖνον ἀκριβῶς, ὁ ὁποῖος σᾶς ὑπεσχέθη νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐφ' ὑμῶν...

— Καὶ τί σᾶς ἀπήντησε ;

— Μοῦ προεἶπεν, ὅτι, προτοῦ παρέλθουν τρεῖς ἡμέραι, θὰ ἐμφανισθῶσιν ὑπόνοιαι, ἂν ὄχι βεβαιότητες, ἐξ ἀφορμῆς λόγων τινῶν, τοὺς ὁποῖους, ὥσει κατὰ τύχην, θὰ ἀκούσετε ἐξερχομένους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Λεσπερᾶ.

— Ὡστε ὁ πατήρ σας εἶναι ἀληθινὰ μάντις ;

— Μάλιστα, δεσποινίς Βαλερία, δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ.

— Θὰ περιμένω τὰς τρεῖς ἡμέρας.

— Αὐταὶ εἶναι τὸ ἔσχατον ὄριον, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν ὁ πατήρ μου, ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλεῖ, εἴμπορεῖ νὰ συμβῇ σήμερον ἢ αὔριον.

— Θὰ προφυλαχθῶ.

Ὅταν ἡ Βαλερία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι, τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον συνήντησεν, ἦτο ὁ κύριος Λεσπερᾶ.

Ἡ νεᾶνις κατεπλάγη ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιγνωμίας του. Τὸν εἶχεν ἰδεῖ καὶ τὴν ἰδίαν πρωτὰν. Ἦτο καθὼς καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ὁποῖον λοιπὸν δυστύχημα τῷ συνέβη ; Ἄλλ' ἡ Βαλερία ἐσκέφθη παρενθύς, ὅτι πιθανὸν νὰ εὕρισκετο ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν λόγων τοῦ Ἰωάννου. Διηυθύνθη πρὸς τὸν γαμβρόν της.

Ἐκεῖνος, ἀψησολημένος καὶ ἀπερροφημένος, ἐφάνη, ὅτι δὲν τὴν διέκρινεν. Ἡ νεᾶνις ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἐκεῖνος ἀνετινάχθη καὶ ἐστράφη.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, Βαλερία ; Μ' ἐκάμετε νὰ τρομάξω !

Καὶ ὡς ἄνθρωπος, ἐξερχόμενος κάποιου ὄχληρου ὄνειρου, ἔφερε βραδέως τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον, διὰ νὰ διώξῃ τὸν ἐφιάλτην.

— Ὑποφέρετε ;

— Ὅχι... Μόνον ἤμην ἀπερροφημένος... Μερικαὶ δυσάρεστοι εἰδήσεις...

— Διὰ τὰς ὑποθέσεις σας τοῦ Ἐχινᾶ ; ἠρώτησεν ἡ κόρη μετὰ κόπον, ἐνῶ τὸ αἰνιγματῶδες μεῖδιμα τοῦ Ἰωάννου ἐπλανᾶτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ἀκριβῶς.

— Τὰ ἐμβάσματα, ἐφ' ὧν ἠλπίζατε, δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ τινα ἄλλα, σπουδαιότερα ἀκόμη. Παρὰ τὴν ἐργασίαν μου, τὴν φρόνησιν καὶ τὰς προσπαθείας μου, ἀλλοίμονον! εὕρισκομαι ἐξηντλημένος οἰκονομικῶς, φοβοῦμαι δὲ μήπως χαθῶ καθ' ὅλοκληρίαν.

Εἰς τὴν φαντασίαν τῆς Βαλερίας ἐπλανᾶτο ἀκόμη τὸ αἰνιγματῶδες μεῖδιμα τοῦ Ἰωάννου.

— Εἶναι λοιπὸν τόσο σοβαρὰ ἡ θέσις σας καὶ πᾶσα ἐλπίς, ὅπως ἀπαλλαγῆτε αὐτῆς, τελείως ἐξέλιπε ;

— Δυστυχῶς. Τόσον δὲ εἶμαι ἀπηλπισμένος, ὥστε, ἂν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν δὲν εὔρω τὸ ποσόν, ποῦ μὲ χρειάζεται, θὰ ἐξαναγκασθῶ εἰς χρεωκοπίαν, καὶ δὲν μοῦ μένει τότε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τιναξῶ τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἀπὸ πόσου καιροῦ προεβλέπετε αὐτὴν τὴν καταστροφὴν ;

— Ἐκαμα πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν, διὰ νὰ τὴν ἀποφύγω.

— Ἀπειάνθητε πρὸς τοὺς φίλους σας ;

— Καὶ πρὸς τοκογλύφους ἀκόμη. Αἱ πιστώσεις μου ἐξηντλήθησαν... Ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος, ὅτι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας αἱ ἐργασίαι θ' ἀνοίσουν προσηροδοφοροὶ καὶ ἐπικεροδεῖς.

— Ὁ κύριος Γκρανδιὲ δὲν εἴμπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ ;

— Αὐτός! ἀπήντησεν ὁ Λεσπερᾶ, ὑψῶν τοὺς ὤμους· ἀλλὰ με τί ;

— Μὲ τὰς ἑκατὸ χιλιάδας φράγκα, τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωσα διὰ τὴν Ζερμαίν.

— Πρὸ πολλοῦ αἱ ἑκατὸν αὐταὶ χιλιάδες δὲν ὑφίστανται πλέον.

— Καὶ τί σᾶς χρειάζεται, διὰ νὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν ;

Ὁ Λεσπερᾶ δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐδίστασεν. Ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του ἐπλανήθη μία φρικίασις. Τέλος ἐτόλμησε καὶ μετὰ φωνὴν χαμηλὴν ἐψιθύρισε :

— Διὰ ν' ἀποφύγω τὴν χρεωκοπίαν, μοῦ χρειάζονται ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδες φράγκα... Ἄλλ' ἂν τὰς ἔχω αὐτάς, ἡ σωτηρία μου καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐργασιῶν μου εἶναι βεβαία. Ἄν ὅμως δὲν τὰς εὔρω!...

Καὶ μετὰ τὴν πυγμὴν, στρεφομένην πρὸς τὸν κρόταφον, ἔκαμε σημεῖον φανταστικῆς αυτοκτονίας. Ἡ Βαλερία ἔμεινε κατάπληκτος. Ὁ πέπλος ἐσχίζετο καὶ τὸ μυστήριον διεφαίνεται.

Ὁ Λεσπερᾶ λοιπὸν ἐπαίξε κωμῶδιαν εἰς αὐτὴν. Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν σκοπὸν τὴν καθικέτευσε νὰ μὴ ἐγκαταλίπη τὸ Σαντεπλάιρ. Χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς Ζερμαίν, εἶχε θυσιάσει τὸ τρίτον τῆς περιουσίας της. Ὁ Λεσπερᾶ, σήμερον ἐξεδηλώθη, ἐποφθαλμιῶν τὸ ὑπόλοιπον, διὰ ν' ἀποτρέψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χρεωκοπίαν καὶ διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς βλακίας του.

Ἀποτροπιασμὸς ἀνῆλθε μέχρι τῶν χειλέων της. Ἡ Βαλερία, ἡ τόσον γλυκεῖα, ἡ τόσον λεπτὴ καὶ καλὴ, ἀνετινάχθη ὑπὸ τῆς κακίας. Καί, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί λέγει, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ὅτι ὁμιλεῖ ὑψηλοφώνως, ἀπήντησεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας της :

— Ἄ! Ὅχι! ὄχι! ὄχι!

Ὁ κύριος Λεσπερᾶ ἐξεδήλασεν ἐκπληξιν.

— Τί εἶναι λοιπὸν, Βαλερία ; τί ἔχετε ;

Ἡ νεᾶνις ἐκρατήθη. Ἀπήντησε δι' ἑνὸς ψεύδους εἰς τόσα ἄλλα ψεύδη, ποῦ ἤκουεν :

— Ὅχι, σκέπτομαι, δὲν πρέπει τὸ δυστύχημα αὐτὸ νὰ σᾶς συμβῇ.

— Τί φρονεῖτε λοιπὸν καὶ σεῖς ; ἠρώτησεν ὁ Λεσπερᾶ, καθησυχάσας.

— Μάλιστα, πρέπει μετὰ κάθε τρόπον νὰ τὸ ἐμποδίσωμεν.

— Ἄλλοίμονον! δὲν σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὰ πάντα ἐπεχείρησα ;

— Καὶ δὲν σᾶς μένει λοιπὸν καμμία ἐλπίς ;

— Δὲν μοῦ ἀπομένει, παρὰ μία καὶ μόνη... καὶ ἂν αὕτη μοῦ χαθῇ, τὰ πάντα ἀπώλλονται... Ὁ πατήρ τῆς ἀνεψιάς σας, τῆς Ζερμαίν, τὴν ὁποῖαν τόσο ἀγαπᾶτε, θὰ ἀτιμασθῇ.

— Ἀφοῦ ὑπάρχει αὕτη ἡ ἐλπίς, προσπαθήσατε.

— Ἡ ἐλπίς αὕτη, Βαλερία, κρέμαται ἀφ' ὑμῶν.

— Ἀπὸ ἐμέ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ πῶς ; Εἰς τί εἴμπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ; Οὐδεμίαν ἀπὸ τὰς ἐργασίας σας γνωρίζω, καὶ ἐννοῶ πολὺ ὀλίγα πράγματα ἐκ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας.

— Εἴμπορεῖτε ὅμως νὰ μοῦ δανείσετε τὸ ποσὸν αὐτό, ποῦ μοῦ λείπει.

— Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὅλην μου τὴν περιουσίαν.

— Σχεδὸν ὅλην, ἀφοῦ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὕρισκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ, καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρριτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΕΠΟΝΙΑ

Αυτός ο έρωσ άνεπιτύχθι με τον έξής απλούστατον τρόπον: Δύο γαϊδουριάριδες, που ένόμισαν πολύ επικερδέστερον να φορτώσουν τα ζώα των με πεπόνια, παρά με άνθρώπους, διαλαλοισαν εις τους δρόμους το έμπόρευμά των.

Η τύχη τους άντάμωσε: άγριοκυτιάχθησαν και ήκολούθησαν μοιραίως ο ένας τον άλλον.

Οι γαϊδαροι, έρασμία άναγνώστρια, ήσαν έτερόφυλοι: έπειδή δέ και εις τα γένη των τετραπόδων ίσχύουν κάποτε οι ίδιοι νόμοι έθιμοτυπίας με τους άνθρωπίλους, προηγείτο ή κυρία και ήκολούθει με κρεμασμένα αυτιά ο κύριος.

Ηγαλήθησαν άκριβώς την στιγμήν, που γυρνούσαν ένα δρομάκι. Προηγήθη έλαφρος κατά την άρχην στεναγμός, κατόπιν βαθύτερος, ίσως άπαγγελία κανενός σονέττου, γκάρισμα, όπως εις την παξήν των γλώσσαν λέγουν οι άνθρωποι. Ύστερα ή κυρία έξ αϊδημασύνης έχωσε υπό τα σκέλη την ούραν, ο κύριος έρριψε τ' αυτιά, και πήραν τον πετρώδη, τον μαρτυρικόν δρόμον του έρωτος.

Έως εδω τα πράγματα άκολουθοϋν κανονικήν εξέλιξιν. Έξαφνα όμως ο κηδεμών άναγκάζει την κυρίαν να σταματήσει έξω από μια πόρτα, δια να πωλήση το έμπόρευμά του.

Ο κύριος, παρά τας έπιμόνους συστάσεις του οδηγού του, σταμάτησε και αυτός έμπρός εις την ίδια πόρτα. Η άγνωστή αυτή έκδήλωσις του έρωτος παρεξηγήθη ως συναγωνισμός υπό των άνθρώπων και οι δύο πωληται ήλθαν στα χέρια.

Δάρθησαν άρκετην ώραν και, άφου έπεισθήσαν, ότι δέν ήτο ο συναγωνισμός, πού έγεινίαζε τα ζώα των, και κατηγόρησε καθείς τον γαϊδαρόν του δια τας αισθηματικάς του διαθέσεις, τους άπέσπασαν με μεγάλην άγωνίαν από τας περιπτώσεις, εις τας όποιās ειχον πομαδοθή κατά τας ώρας του ξυλοφορεώματος, και ήκολούθησαν με ήτχον συνείδησιν τον δρόμον των.

Αυτό είναι το ιστορικόν μέρος. Χάριν των ζητούντων άκριβολογίαν εις όλα τα ζητήματα, σημειώνομεν, ότι, κατά παράδοξον σύμπτωσιν, ένψ πρόκειται περι γαϊδαρων, ή σκηνή δέν έκτυλίσσεται εις κανένα από τα έρατεινα νησιά.

Κάτι άλλο όμως μπορεί να εϋρη κάποιος, που βλέπει με διπλά μάτια την μεγάλη κινηματογραφική κορδέλλα του κοσμου. Κι' ο άνθρωπος αυτός σκέπτεται άν οι δύο γαϊδαροι με την κυνικότητα, που ειχον να ξεφυλλίσουν το έρωτικόν των στεφάνι έμπρός εις τα μάτια των διαβατών, δέν θέλησαν να συμβολίσουν μια άνθρωπινή άγάπη με συνδυασμούς προικών, επεμβάσεις άδελφών, μαλώματα συμπεθέρων, ένψ την ίδια στιγμή οι άμέσως ενδιαφερόμενοι — που έχουν επί τέλους την φιλοτιμίαν να συναγωνισθοϋν με δύο τετράποδα — σπάνουν κάθε πρόληψιν, και λύουν ολο το πολύπλοκον ζήτημα του έρωτος απλούστατα και όπως άρμόζει;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Lotion Ορέο

Είδεικόν δι' έντριβάς (frictions) και μάλαξεις (massages). Καταπραΰνει τα νεϋρα, απαλύνει το δέρμα, άναζωογονεί το σώμα.

Πωλείται έν Βαλουά-παζάρ του Σταμπούλ, έν τψ Φαρμακείψ Ζ. Δ. Ωραιοπούλου.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατά, Σαρόγλου χάν, άριθμ. 6, όπισθεν της Κορδι Λυωνάι.

Διεκπεραιώσις πάσης ύποθέσεως εις όλα τα δικαστήρια.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ;

Γρηούλα, με την πλέον συμπαθητική μορφή, που ήμπορείτε να φαντασθήτε, κάθεται εις ένα μικρό ύψωμα του άμαξητου δρόμου, προς την πλατείαν της Έλευθερίας, εις το Σισλή.

Έχει όλα τα διακριτικά σημεια δυνατής πτωχείας.

Έν τούτοις την άρέσει φαίνεται να παρακολουθΐ την ζηλευτήν εύτυχίαν του πλουτοκρατικού κόσμου, ο όποιος, μέσα εις λαμπρά καουστοτέ άμάξια και πολυτελέστατα αυτοκίνητα, κάμνει έως εκεί τον πρωινόν και τον βραδυόν άριστοκρατικόν περίπατόν του.

Στο πλάγι της έχει μια χωμάτινη κανάτα και ένα ολοκάθαρο μεταλλικο μαστραπαδάκι.

— Έλα, παιδί μου, πιές νερό να σύχωρήσης.

Έτσι σās προσφωνεί άμα περάσετε από κοντά της.

Και το νερό αυτό σημειώσατε, ότι είναι σωστό κρυστάλλινο, δροσερό, διαυγέστατο νεύταρ, το όποιον, όπως ή ίδια όμολογεί, το φέρει από άρκετά μακρυνά.

Μή δοκιμάσετε να της δώσετε καμμιά δεκάρα. Δέν την δέχεται με κανένα τρόπον, ένψ συγχρόνως σās λέγει πειστικώτατα:

— Γιατί, παιδί μου; Μήπως δέν το λέγει και ο Χριστός μας; «Έδίψασα και με έδωκατε να πιω», ειπε για εκείνους, που θέλουν να υπάγουν εις τον Παράδεισον.

Η καϋμένη ή γρηούλα! Παρουσιάζεται, βλέπετε, καθ' όλα σωστός άνθρωπος.

Και σκέπτεται κανείς:

Αν όλοι, όπως ή γρηούλα, άπεφάσιζαν να κρατήσουν και το άλλο μέρος της θεϊκής συστάσεως, δέν νομίζετε, ότι όλιγοτέρα θα έγινετο τότε σκέψις και μελέτη περι τιμωρίας κατά την μέλλουσαν ζώην εκείνων, που δέν συμπονοϋν τον πάσχοντα πλησίον;

Αλλ' είναι άγία γε εύκολον να γίνη κανείς σαν την γρηούλα, έστω και άν, όπως εκείνη άγαπή να εύσεργετΐ, και μόνον με νερό;

Δυστυχώς ή καθημερινή ιστορία της ζωής μας λέγει, πως δέν είναι πολύ εύκολον.

Ας...

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Έναν καιρό, που ήμουνα μικρό παιδάκι' άκόμα, άκουσα κάποιον πώλεγε γεροντικό ένα στόμα:

— Όποιος παρās πολυ ποθει καρδούλα να τσακώση, μ' ΑΓΑΠΗ το άγκιστρι του κ' ΑΙΣΘΗΜΑ άς δολώση!

Σαν ήλθε, όταν ένιωσα, καιρός για να παρέψω κ' εγώ καρδιά, με άγκιστρο π' άγάπη δολωμένο εις ένα καρδιοπέρασμα έβιάστηκα να τρέξω και... να τσιμπήση μια καρδιά μ' ύπομνή προσμένω.

Μα ή μέρες όλο διέβαιναν κι' όλ' άδειανός γυρνούσα: δέν γνώριζα τί να σκεφθώ, την κεφαλή μ' έσοπούσα! Κάν άπ' το δόλωμα σιμά καρδιά μια δέν προνούσε κι' όποια σι' άγκιστρι σίμωνε μόνο με προγελοϋσε!

Μια μέρα στο ίδιο πέρασμα κι' άλλο παρā νταμόνω. Στο δύχτι τον δυό-τρεϊς καρδιές βλέπω χοροπηδοϋνε! Με φόβο και με θαναασμό και πόνο της ζυγώνω και τί θαρω; Κ' ή τρεϊς μαζί μ' έμένα να γελοϋνε.

— Για κύτταξε το δόλωμα, μου λέγουν μ' ένα στόμα. (Σκύφτω και βλέπω στο νερό κάτι χρυσές γυαλάδες. Έμεινα!) Μή του πάππου σου θαρρείς τα χρόνια άκόμα; Και των καρδιών το ψάρωμα τώρ' είναι με ΠΑΡΑΔΕΣ.

Πεντηκονταετηρίς «Νεολόγου».

Εις σπανιωτάτην έντος δια τα καθ' ήμās δημοσιογραφικά χρονικά έορτην συνεκεντρώθησαν την παρελθούσαν Πέμπτην οι συνεργάται και στενοί τινες φίλοι του «Νεολόγου». Συνεπληροϋτο την ήμέραν εκείνην πεντηκονταετία, άφ' ής το πρώτον φύλλον του «Νεολόγου» ειδε το φως, υπό την ίδίαν πάντοτε διεύθυνσιν. Η έορταζομένη αυτη ήμίσεια έκοντοταετηρίς ύπήρξε γόνιμος εις πνευματικούς και ήθικους καρπούς έν τψ κοινωνία ήμών, μεστή δέ εργασίας ένδελεχοϋς και ύψηλής, άποσκοπούσης πάντοτε το γενικόν καλόν και την κοινήν ώφέλειαν δια της άληθείας, της έρεϋνης, της διολικνίσεως. Η ήμετέρα όμογενής κοινωνία προς την δρασιν ταύτην άποβλέπει εύγνωμόνως και περιβάλλει τον γεραρόν, πλην νεάζοντα, δημιουργόν της δια πολλής εκτιμήσεως, σεβασμού και εύγνωμοσύνης. Κατά την έορτην ταύτην, καθ' ήν έψάλη άγιασμός, ή Α. Θ. Παναγιότης άντεπροσωπεύθη υπό του Ιερολ. Δευτερεύοντος, εις όν, διερμηνεύσαντα τας πατριαρχικάς εύχάς, ή διεύθυνσις του «Νεολόγου» άπήνησε καταλλήλως. Εις τας πολλάς εύχάς των φίλων του «Νεολόγου» και το «Απ' Όλα» συνεοί τας έαυτοϋ ύπερ άπροσκόπτου και αϊσίας και έν τψ μέλλοντι σταδιοδρομίας.

Διδακτορικά έξετάσεις. — Ευχαρίστως πληροφορούμεθα, ότι ο εκ Ταταούλων κ. Δημήτριος Μπουγιούκογλου άνηγορεύθη διδάκτωρ της όδοντολογίας του έν Αμερικη πανεπιστημίου St Louis. Εις τα θεματά των καθηγητών αυτου συγχαρητήρια, ένούντες και τα ήμετερα, εύχόμεθα εις την εύελπιν έπιστήμονα ταχέϊαν εύδοκίμησιν έν τψ νέψ αυτου σταδίφ.

Πανταζοπούλειον Διαγώνισμα. — Χορηγοϋντος του έριτίμου κ. Νικ. Θ. Πανταζοπούλου, προκηρύσσεται Διαγωνισμός προς σύταξιν Αναγνωματάριου του Δ' σχολικου έτους της δημοτικής εκπαιδεύσεως. Τα χειρόγραφα των βουλομένων να κατέλθωσιν εις τον Διαγωνισμόν, καλώς γεγραμμένα και εύανάγνωστα, δέον να παραδοθώσι μέχρι της 15 Απριλίου 1916 άγωνύμως εις τα Πατριαρχεία δι' άρμοδίας προς την Αυτου Θειοτάτην Παναγιότητα αιτήσεως, έν ή θα έσωκλειηται φάκελλος έσφραγισμένος, φέρον έντός το όνομα του συγγραφέως και έξωθεν το διακριτικόν σύμβολον ή ρητόν, δι' ου θα υποβάλλωνται το Αναγνωματάριον και ή αίτησις του συγγραφέως. Το πρόγραμμα της ποσότητος και της οίονομίας της ύλης του Αναγνωματαρίου μετα των γενικών οδηγών και των ειδικών όρων του Διαγωνισματος έδημοσιεύθη έν τψ υπ' αριθ. 31 και ήμερ. 3 Αύγουστου 1913 φύλλφ της «Έκκλησιαστικής Άληθείας».

Ευχαριστήριον. — Σοβαρωτάτην ύποστάσα έγχειρησιν κατά την κοιλιακήν χώραν έν τψ Διεθνεϊ Νοσοκομείφ και ως εκ θαύματος διασωθείσα, χάρις εις την άπαράμιλλον χειρουργικήν έπιτηδειότητα του διευθυντοϋ Ιατροϋ κ. Ανδρέου Ανιύτα, και διαμείνασα έν αυτψ επί 22 ήμέρας μέχρι τελείας άποθεραπειας μου, μαθήμον άπαραιτητον έκπληρω, μετα την τελείαν άνάρρωσίν μου, να έκφράσω την βαθυτάτην και ισόβιον εύγνωμοσύνην μου τψ διαπρεπει άσκλητιάδη κ. Ανδρ Ανιύτα.

Επίσης πολλάς εύχαριστίας έκφράζω και προς τας έν αυτψ νοσοκόμους άδελφάς δια την μετα πολλής άφοσιώσεως περιθαλψιν των καθ' όλην την διάρκειαν της νοσηλείας μου. — Ειρήνη Παπαδοπούλου.

Κινηματογράφοι. — Σανταλ (Σιτά Συρι) Παρακολουθήσατε όλοι το πρόγραμμα της εβδομάδος ταύτης. Περιλαμβάνει έκπληξεις και πρωτοφανή ώραιότητα και άσυνήθη πλοϋταν ταινιών.

Κοσμογράφος (πρωην Ίπποδρόμιον) Ταινίσι έκτάκτου ώραιότητος, δροσιά και μουσική έκκεκτΐ των καθιστώσι πρώτιστον κέντρον τερπνόν και οίκογενειακώτατον. Όλοι εις τον Κοσμογράφον.

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Οι δικηγόροι κύριοι Ιωάννης Εδτυχίδης και Σόββας Ν. Βέσκογλου μετέφερον τα γραφεία των εις Χοβιαρόχανον, εις το 2ον πάτωμα του υπ' αριθμ. 73 διαμερίσματος.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ έν Γαλατά, έναντι άκριβώς του σταθμου του Τουνελ

Κατάστημα έμπιστοσύνης.

Δέν δέχεται.

— Τί ; επιμένεις νά μῆς μέσα ; Σοῦ εἶπα, ὅτι ὁ κύριος δέν δέχεται σήμερα.
— Ἰοῖα - Ἰοῖα. Δέν ἦλθα νά τόν παρακαλέσω νά δεχθῆ, ἀλλά νά δώσῃ.

Ὁ κύριος.

— Δέν μοῦ λές, σέ παρακαλῶ, ποιός εἶναι ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ δουλεύεις ;
— Ἄν ἐρωτᾶτε γιά τόν ἄνδρα, εἶναι ὁ Ἄγαθόπουλος· ὁ κύριος ὁμως εἶναι ἡ γυναϊκά του.

Ἐπαγγελματικά ἀπόρρητα.

— Ἐγὼ συγκινῶ τοὺς πλουσίους. Τοὺς λέγω, ὅτι μοῦφαγαν τὴν περιουσίαν μου τ' ἀνέμια μου.
— Κ' ἐγὼ πάλι, συγκινῶ τοὺς γαμβρούς. Τοὺς λέγω, ὅτι μ' ἐστρόβασεν ἡ πεθερά μου.

Ἡ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΤΑ ΛΕΠΤΑ!

Εἰς τοῦ κυρίου Ἀκριβίδου δεῖπνον πάντοτε εἰς τὰς ἑπτὰ. Ὁ κύριος, ἀπὸν ἀπὸ τὸ πρωί, φθάνει τὸ ἑσπέρας διὰ τὸ δεῖπνον· εἶναι ἑπτὰ καὶ ἑπτὰ λεπτά. Ἐπτὰ λεπτά!

Ἡ κυρία (χωρὶς νά τοῦ δώσῃ διόλου καιρὸν νά δικαιολογηθῆ).— Ὅταν ἐκτύπησες τὴν πόρτα ἐνόμισα, ποῦ εἶναι ὁ γιατρός.

Ὁ κύριος (μὲ ἀνησυχίαν).— Τί ; ἐπερίμειες τὸν γιατρόν ; Εἶσαι ἄρρωστη ;

Ἡ κυρία.— Καὶ πιστεύεις λοιπόν, ὅτι καὶ ἡ πεῖδ σιδερένια ὑγεία μ' ἔχει ν' ἀνθέξῃ, ἀφοῦ κατέστρεψα τὸ στομάχι μου μ' αὐτὰ τὰ ἀκανόνιστα γεύματα ; Ἡ νομίζεις, πῶς δέν ἀρρωσταίει μιά γυναῖκα, ὅταν ἀνοσμένη ἐναγωνίως τὸν ἄνδρα της σὸ τρωπέζι καὶ ὅταν σκέπτεται, ὅτι μ' ἔχει νά γίνῃ χήρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀφοῦ ὁ ἄνδρας της μ' ἔχει νά ἐπεσεν ἀπ' τὸ τράμ ἢ τὸν ἐπλάκωσε τὸ αὐτοκίνητο !...

(Ὁ κύριος, προβλέπων συζυγικὰς θυέλλας, κρατεῖ σιωπὴν ἰχθύος).

Ἡ κυρία (εἰρωνικῶς).— Τοῦλάχιστον θὰ καταδεχθῆτε νά μᾶς ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἐρώτησιν, ποῦ θὰ σᾶς κάμω ;

Ὁ κύριος.— Ποίαν ;

Ἡ κυρία.— Ἀπλούστατα ἐπεθύμουν νά μάθω, ἂν ἔχετε σκοπὸν νά ἐρχεσθε πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν.

Ὁ κύριος (γλυκά).— Μά, ἀγάπη μου, δέν καταλαβαίνω, διατί ἐξοργίζεις τόσον διὰ τὴν πρώτην μου καθυστέρησιν, καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὰς κατηραμένων λεπτῶν. Κάποια ὑπόθεσις μ' ἤνάγκασε νά βραδύνω, μίαν σπουδαία ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ εἰσέστησαν ἄκραν ἐχεμύθειαν.

Ἡ κυρία.— Ὁ κύριος μᾶς ἐρχεται μὲ τὰς νεφέλας τοῦ μυστηρίου!... Καὶ ὅταν ἐξαναγκασθῆ νά ἀπολογηθῆ, σφίγγει τὰ δόντια καὶ ἀπαντᾷ: Εἶναι μυστικόν!

Ὁ κύριος.— Μὴ μοῦ φέρῃς τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Σοῦ ἐπαλαμβόνω: ἤμην ἀπασχολημένος μὲ μίαν ὑπόθεσιν κἀποίου.

Ἡ κυρία.— Καταλοβαίνω τὴ σπουδαία δουλειά, ποῦ ν' ἐνδέχεται εἷς οὗζυγος νά ὁμολογήσῃ σὴν γυναϊκά του. Τὸ ξέρω, εἶσι εἰσθε σεις οἱ ἄνδρες. Ἐξω τὰ λέτε ὅλα· σπῖτι σας, τσιμουδιά.

Ὁ κύριος.— Σοῦ λέγω μίαν φορὰν ἀκόμη, ὅτι τὸ μυστικόν αὐτὸ δέν μοῦ ἀνήκει, εἶναι ἐνός ἄλλου.

Ἡ κυρία.— Ἡ αἰτιολογία εἶναι μοναδική.

Ὁ κύριος (ἐν στενοχωρίᾳ).— Ἐπὶ τέλους θὰ μὲ κάμῃς νά τρελλοθῶ!

Ἡ κυρία.— Δέν εἶσαι τόσο φιλότιμος γιὰ νά πάθῃς τέτοιο πρᾶγμα. Σὲ ξέρω.

Ὁ κύριος.— Γιὰ νά ἡσυχάσω, ἰδοῦ, θὰ σου τὰ εἰπῶ ὅλα.

Ἡ κυρία.— Δέν ἐμπλήτομαι, θὰ ἐπειθήσῃς κάποιον ψεύμα. Εἶσαι μοναδικός γι' αὐτά.

Ὁ κύριος.— Θέλεις, λοιπόν, νά μ' ἀκούσῃς ἢ ὄχι ;

Ἡ κυρία.— Κύριε, ἀρχίστε τὸ παραμῆθι σας.

Ὁ κύριος (ἀρχίζων).— Ἦμην...

Ἡ κυρία.— Τί ἔτσι μόνον σοῦ λέγω, ὅτι δέν θὰ πιστεύω σπ' αὐτὸ ἕως μιά λέξι.

Ὁ κύριος.— Τότε νά μὴ σοῦ εἰπῶ τίποτε.

Ἡ κυρία.— Βλέπεις ; ἤμην βεβαία γι' αὐτό. Καὶ σὺ εἶσαι πεπεισμένος, ὅτι τὸ παραμῆθι σου δέν θὰ κολλήσῃ.

Ὁ κύριος.— Ἄ! διάβλε!

Ἡ κυρία.— Κόμεις τὸν θυμωμένο, γιὰ νά εὖρης καιρὸν νά ἐπιδιορθώσῃς τὸ ψεύμα σου.

Ὁ κύριος.— Χίλιες χιλιάδες δισβόλοι! Θὰ μ' ἀφήσῃς λοιπόν νά μιλήσω ;

Ἡ κυρία.— Ἐμπρός, κύριε, ἀρχίσατε, ἢ ταπεινοτάτης σας δούλης εἰσεῖ.

Ὁ κύριος.— Λοιπόν, εἰς ἐκ τῶν φίλων μας, ὁ

Ὁ γνωστότατος ράπτης γυναικείων ἐνδυμασιῶν

Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζὸν του εἰς τὴν Μεγάλην Ὁδὸν τοῦ Μπέγιογλου (ἔναντι τοῦ Μπὸν Μαρσέ, ἄνωθεν τοῦ Μουλατιέ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλογῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ.

Ἡ ἀξιότιμος πελατεία του ἂς ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

ὁποῖος ἦτο εἰς χρηματικὰς στενοχωρίας καὶ ἐκινδύνευε νά χρεωκοπήσῃ, ἀπετάθη σὲ μὲ καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἔτρεχα, διὰ νά τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μου, προσφέρων εἰς τοὺς πιστωτὰς τοῦ τὴν ἐγγυήσιν μου.

Ἡ κυρία.— Καὶ ὕστερα ;

Ὁ κύριος.— Αὐτὸ εἶναι ὄλο.

Ἡ κυρία (ἀναστενάζουσα).— Καλὰ ἔκαμα καὶ ἐπλήρωσα γῆδες τὸν ψωμᾶ μας. Θὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον ἐξησφολισμένο τὸ ψωμί μας γιὰ ἓνα μῆνα. Καὶ ἀπὸ σπόψε θὰ συνειθίσω τὸ παιδί μου νά κοιμᾶται σὴν ψαθα, γιὰ τὴν τέτοια μοῖρα τοῦ ἐπιφυλάσσει ὁ προκομμένος πατέρας του, ἀφοῦ δίδει ἐγγυήσεις στὸν πρῶτον τυχόντα ἀγύρτην.

Ὁ κύριος.— Ἀγύρτην ; Πολὺν τρέχεις, πρὶν ἀκούσῃς τοῦλάχιστον τὸ ὄνομά του...

Ἡ κυρία.— Καὶ μήπως δέν κατάλοβα ; Πρόκειται, βέβαια, διὰ τὸν κύριον Ἀπενταρόπουλον, τὸν ἡλίθιον οὗτον δημοσιογράφον.

Ὁ κύριος.— Καὶ ὁμως αὐτὸς σ' ἐκτιμᾷ πολὺ, σοῦ ἔχει μάλιστα ἀφιερῶσει καὶ ἓνα ἔργο του.

Ἡ κυρία.— Τὸν ποιηρὸ ! Γιὰ νά μᾶς φάγῃ τὴν περιουσία τοῦ παιδιοῦ μας.

Ὁ κύριος.— Καὶ ὁμως, σὲ βεβαιῶ, δέν εἶναι αὐτός.

Ἡ κυρία.— Θὰ εἶναι, λοιπόν, κάποιος ὁμοῖός του, ἀφοῦ οὔτε τολμᾷς νά τὸν ὀνομάσῃς.

Ὁ κύριος.— Σοῦ συνιστῶ νά μὴ σπεύδῃς εἰς τὰς ἐκτιμήσεις σου.

Ἡ κυρία.— Οὐδέποτε ἐσφαλα εἰς τὰς ἐκτιμήσεις μου. Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος γιὰ τὸν ὁποῖον ἐγγυήθηκες, εἶναι ἐξάπαντος κάποιος αἰσχροκερδής, κλέπτης, ἀλήτης, ἀπατεῶν.

Ὁ κύριος (χάων τὴν ὑπομονὴν του).— Λοιπόν, ἀφοῦ τόσον ἐπιμένεις νά τὸν μάθῃς, σοῦ λέγω, ὅτι εἶναι ὁ ἀδελφός σου!

Ἡ κυρία (συνερχομένη).— ὦ! ἀγαπημένε μου ἀνδρούλη, συγχώρησέ με.

(Ἀγκαλιάζονται).

Ὁ κύριος.— Τώρα, λοιπόν, ποῦ ἀπεκατέστη ἡ εἰρήνη, ἔλα νά φᾶμε.

Ἡ κυρία.— Δέν εἶναι ἀκόμη ὥρα.

Ὁ κύριος.— Πῶς αὐτό ;

Ἡ κυρία.— Διότι ἡ μαγέρισσα σήμερα μοῦ ἐξήτησε ἀδεια γιὰ νά ἐβγῇ ἐξω. Ἦρθησε νά ἐπιστρέψῃ καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ φᾶμε εἰς τὰς ὀκτῶ.

Ὁ κύριος.— Καὶ τότε γιὰτί μοῦ ἔκαμες αὐτὴ τὴν σκηρὴν γιὰ καθυστέρησιν ἐπὶ τὰς λεπτῶν ;

Ἡ κυρία.— Ἀπλούστατα, γιὰ νά περάσῃ ἡ ὥρα...

(Eugène Chavette)

ΚΑΠΟΙΟΣ